Nr. 3. Warszawa, dnia 15 marca 1929 r. **Rok XII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 30 zł. **Cena egzemplarza 2 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 6 marca Nr. 12 Rok 1929

Poz. 97. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. w sprawie powołania urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami, grożącemi Państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. Powołuje się urząd Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami na czas od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 1929 r.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 98. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Wysoka w powiecie morskim, województwie pomorskiem.

Poz. 99. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 stycznia 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie ustalenia roty przysięgi dla rzeczników patentowych.

Poz. 100. Rozporządzenie Ministrów: Przemysłu i Handlu, Spraw Wojskowych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Rolnictwa, Reform Rolnych, Robót Publicznych, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów z dnia 26 lutego 1929 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych.

Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329) zarządza się co następuje:

§ 6. Jeżeli poza wypadkami, wymienionemi w ustępie ostatnim art. 9 zajdzie potrzeba stwierdzenia, w jakim zakresie ma być udzielona poszczególna ulga z art. 6, odpowiadająca zamierzonym nakładom, które były podstawą do wydania decyzji Ministra Przemysłu i Handlu, przewidzianej w art. 9, wówczas odpowiednie zaświadczenie wydaje przedsiębiorstwu władza przemysłowa wojewódzka, względnie górnicza II instancji. Zaświadczenie to winno być przedstawione właściwemu organowi urzędowemu, powołanemu do zastosowania poszczególnej ulgi, przewidzianej w art. 6.

Poz. 101. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 lutego 1929 r. o wycofaniu z obiegu biletów zdawkowych wartości pięciu złotych.

Poz. 102. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1929 r. o ustaleniu wzoru monety niklowej wartości 1 złotego.

Poz. 103. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1929 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 czerwca 1925 roku w sprawie taryfy, według której związki ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego mają zwracać koszty utrzymania ubogich.

Poz. 104. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 lutego 1929 r. w sprawie ustalenia liczby i siedzib sędziów śledczych w okręgach sądów okręgowych: w Łucku Piotrkowie i Równem.

z 9 marca Nr. 13 Rok 1929

Poz. 105. Ustawa z dn. 13 lutego 1929 r. w sprawie przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do konwencji, dotyczącej uregulowania opieki nad małoletnimi, podpisanej w Hadze dnia 12 czerwca 1902 roku.

Poz. 106. Ustawa z dnia 13 lutego 1929 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 26 marca 1926 r. w przedmiocie wstrzymania eksmisji dzierżawców gruntów, zajętych pod budynki i położonych w obrębie miast, miasteczek, wsi i osad na obszarze sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 293).

Poz. 107. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. o zniesieniu obszarów dworskich Mszano i Lnianek w powiecie świeckim, województwie pomorskiem.

Poz. 108. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. w sprawie zniesienia obszaru dworskiego Czarnylas w powiecie starogardzkim, województwie pomorskiem.

Poz. 109. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Luszkówko w powiecie świeckim, województwie pomorskiem.

Poz. 110. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Jastrzębiec w powiecie sępoleńskim, województwie pomorskiem.

Poz. 111. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1929 r. w sprawie udzielania zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych specjalnych i importowanych.

Poz. 112. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Rolnictwa w sprawie przymusu ubezpieczenia od ognia ruchomości w gospodarstwach rolnych, przymusu ubezpieczenia żywego inwentarza od wypadków śmierci oraz przymusu ubezpieczenia plonów od gradobicia.

Na podstawie art. art. 73 i 74 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410) zarządza się co następuje:

Przedmiot przymusu ubezpieczenia.

§ 1. 1. Poszczególne sejmiki powiatowe (rady powiatowe) mogą uchwalać przymus ubezpieczenia od ognia mienia ruchomego w gospodarstwach rolnych. Przymus może dotyczyć tylko niektórych kategoryj mienia ruchomego, winien jednak obejmować obszar całego powiatu.

2. Do mienia ruchomego, które może być poddane przymusowi ubezpieczenia od ognia, zalicza się:

a) plony, zboże w ziarnie, słomę i paszę oraz techniczne rośliny: len, tytoń i chmiel; wyłączeniu ulegają: okopowizny, ziemiopłody na pniu, poślady, zgoniny, plewy, słoma roślin oleistych, jak również nawóz,

b) inwentarz żywy: konie, bydło rogate, kozy, owce, trzoda chlewna z wyłączeniem drobnych zwierząt, np. królików, oraz ptactwa i pszczół,

c) inwentarz martwy: młocarnie, sieczkarnie, wozy, bryczki, sanie, wagi, uprząż i t. p., z wyłączeniem przedmiotów drobnych, jak: motyki, siekiery, łopaty, grabie, cepy, noże, worki i t. p.

§ 2. Poszczególne sejmiki powiatowe (rady powiatowe) mogą uchwalać przymus ubezpieczenia żywego inwentarza od wypadków śmierci, spowodowanych przez nieszczęśliwe wypadki lub choroby, z wyjątkiem wypadków śmierci, spowodowanych przez choroby, podlegające zgłoszeniu na zasadzie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673). Przymus ubezpieczenia może dotyczyć koni, bydła rogatego i świń, winien jednak obejmować obszar całego powiatu.

§ 3. 1. Poszczególne sejmiki wojewódzkie mogą uchwalać przymus ubezpieczenia plonów od gradobicia. Przymus winien obejmować obszar całego województwa.

2. Do plonów, które mogą być poddane przymusowi ubezpieczenia od gradobicia, zalicza się tylko rośliny polne. Od przymusu ubezpieczenia wyłączone są ogrodowizny, jak szparagi, ogórki, cebula, drzewa owocowe, kwiaty, rośliny lecznicze i t. p.

§ 4. Uchwała sejmiku (rady powiatowej), wprowadzająca przymus ubezpieczenia (§ § 1, 2, 3), może obejmować wszystkie gospodarstwa na terenie danego związku samorządowego bądź też wszystkie gospodarstwa tylko o ograniczonym rozmiarze obszaru.

Obowiązki właścicieli mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia.

§ 5. 1. Właściciel mienia podlegającego przymusowi ubezpieczenia jest obowiązany:

a) podać urzędowi gminnemu obszar całego gospodarstwa i użytkowany obszar gruntu oraz inne informacje, żądane przez związek samorządowy w celu wykonania uchwały o przymusie,

b) uiszczać opłatę za ubezpieczenie w terminie, wskazanym w uchwale sejmiku (rady powiatowej),

c) zezwalać organom zakładu ubezpieczeń, któremu poruczono wykonanie przymusu, na szacowanie i sprawdzanie mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, oraz sprawdzanie i ustalanie szkody, spowodowanej wypadkiem, przewidzianym przez ubezpieczenie

d) spełniać wobec zakładu ubezpieczeń, któremu poruczono wykonanie przymusu, w czasie trwania ubezpieczenia jak również w chwili wypadku szkody i po jej zajściu obowiązki, określone w warunkach ubezpieczenia (§ 14, ust. 2).

2. Niespełnienie któregokolwiek z obowiązków wymienionych w ust. 1 pp. c) i d) może pociągnąć utratę prawa do odszkodowania. Przepis ten nie będzie miał zastosowania w tym przypadku, gdy właścicielowi mienia nie można przypisać złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa albo też, gdy naruszenie obowiązków nie wpłynęło ani na ustalenie przyczyn wypadku ani na ustalenie lub rozmiar odszkodowania.

§ 6. 1. Opłaty za ubezpieczenie mają charakter opłat publicznych i winny być uiszczane w urzędach gminnych.

2. Od zaległych należności pobiera się odsetki za zwłokę w takiej wysokości, w jakiej je pobiera Państwo od zaległości podatków gruntowych oraz koszty egzekucyjne na zasadach, obowiązujących przy poborze podatków państwowych.

Obowiązki urzędów gminnych.

§ 7. Po uchwaleniu przez sejmiki (rady powiatowe) przymusu urzędy gminne są obowiązane przeprowadzić w gminie rejestrację mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, w terminie i w sposób przez sejmik (radę powiatową) wskazany.

§ 8. Urzędy gminne pobierają od właścicieli mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, w terminie przez uchwałę sejmiku (rady powiatowej) wskazanym opłaty za ubezpieczenie na podstawie rejestrów poborowych, nadesłanych przez związek samorządowy, a w razie nieuiszczenia przez właścicieli opłat w terminie, wszczynają kroki egzekucyjne. Pobrane sumy urzędy gminne będą obowiązane przekazywać w terminach dwutygodnionwych bądź do kasy związku samorządowego, bądź do kasy zakładu, któremu poruczono wykonanie przymusu, zależnie od uchwały sejmiku (rady powiatowej).

§ 9. Urzędy gminne są dalej obowiązane:

a) przyjmować od właścicieli mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, zgłoszenia tego mienia do ubezpieczenia oraz wnioski o obniżenie sum ubezpieczenia, o ile zdaniem właściciela sumy te są wyższe od rzeczywistej wartości ubezpieczonego mienia i zgłoszenia te względnie wnioski niezwłocznie przekazywać zakładowi ubezpieczeń, któremu poruczono wykonanie przymusu,

b) zawiadamiać zakład ubezpieczeń, któremu poruczono wykonanie przymusu, o wypadkach szkody, zaszłych na obszarze gminy i to niezwłocznie po dowiedzeniu się,

c) przeprowadzić kontrolę ubezpieczeń, zawartych z innemi zakładami ubezpieczeń (§ 17).

§ 10. Za pobieranie opłat ubezpieczeniowych oraz za inne czynności, związane z wykonaniem przymusu, urzędy gminne otrzymują wynagrodzenie w wysokości 3% pobranych sum oraz dalsze 1% do 2% na remuneracje dla funkcjonarjuszów urzędów w razie wykazania przez nich wyjątkowej gorliwości przy wykonywaniu wspomnianych czynności. Pozatem urzędy gminne pobierają koszty egzekucyjne według norm, obowiązujących przy poborze podatków państwowych.

Tryb podejmowania uchwał o przymusie ubezpieczenia.

§ 11. 1. Wniosek o poddanie przymusowi ubezpieczenia mienia, znajdującego się na obszarze związku samorządowego, winien być zgłoszony na piśmie przez organ wykonawczy sejmiku (rady powiatowej) lub przynajmniej przez $^1/_3$ część członków Sejmiku (rady powiatowej). Wniosek ma określić rodzaj ubezpieczeń (ubezpieczenia ruchomości od ognia, żywego inwentarza od wypadków śmierci, plonów od gradobicia) i kategorje mienia, które ma być poddane przymusowi.

2. Uchwały sejmiku (rady powiatowej) w sprawie przymusu zapadają zwykłą większością głosów.

§ 12. 1. Uchwała sejmiku (rady powiatowej) w sprawie przymusu ubezpieczenia winna zawierać:

a) rodzaj ubezpieczenia przymusowego,

b) ogólny maksymalny obszar poszczególnego gospodarstwa rolnego, objętego przymusem ubezpieczenia, wyrażony w hektarach (§ 4), o ile uchwała sejmiku (rady powiatowej) nie objęła wszystkich gospodarstw na terenie związku samorządowego,

c) kategorje mienia, które podlegać będą przymusowi ubezpieczenia (§ 1 ust. 2 i § 2),

d) termin i sposób rejestracji mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia (§ 7),

e) sposób ustalania sum ubezpieczenia,

f) wysokość opłat za ubezpieczenie od tysiąca sumy ubezpieczenia, przypadającą według taryfy zakładu ubezpieczeń,

g) termin uiszczania opłat za ubezpieczenie,

h) termin przedkładania do kontroli dowodów ubezpieczeniowych innych zakładów ubezpieczeń (§ 17, ust. 2),

i) upoważnienie dla organu wykonawczego sejmiku (rady powiatowej) do zawarcia umowy ubezpieczenia z zakładem ubezpieczeń w celu wykonania przymusu ubezpieczenia w zakresie przez sejmik (radę powiatową) uchwalonym.

2. Dla każdego rodzaju ubezpieczenia winna być powzięta odrębna uchwała.

Wykonanie uchwały o przymusie ubezpieczenia.

§ 13. Wykonanie przymusu może być powierzone publicznemu zakładowi ubezpieczeń bądź istniejącemu, bądź też utworzonemu w celu wykonania przymusu, na obszarze jednak działalności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych wykonanie przymusu może być powierzone tylko temu zakładowi.

§ 14. 1. Na podstawie uchwały o wprowadzeniu przymusu ubezpieczenia organ wykonawczy sejmiku (rady powiatowej) zawiera z zakładem ubezpieczeń umowę ubezpieczenia mienia, poddanego przymusowi. Dla każdego rodzaju ubezpieczenia zawiera się oddzielną umowę.

2 Umowa ubezpieczenia jest zawierana na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia dla ubezpieczeń objętych przymusem, zatwierdzonych przez władzę nadzorczą nad ubezpieczeniami, warunków szczególnych, wynikających z uchwały sejmiku (rady powiatowej) oraz postanowień niniejszego rozporządzenia.

3. W umowie ubezpieczenia należy pomieścić postanowienia stwierdzające, że:

a) zakład ubezpieczeń będzie ponosić odpowiedzialność za szkody bezpośrednio przed właścicielami mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, przez cały okres trwania umowy ubezpieczenia,

b) zakład ubezpieczeń wystawi związkowi samorządowemu zbiorowy dowód ubezpieczenia, który na żądanie związku będzie zawierał zestawienie właścicieli ubezpieczonego mienia według gmin i wiosek,

c) zakład ubezpieczeń będzie dostarczał związkowi samorządowemu wykazów opłat za ubezpieczenia, należnych od poszczególnych właścicieli, oraz wypełnione formularze rejestów poborowych dla poszczególnych urzędów gminnych (§ 8),

d) zakład ubezpieczeń będzie miał prawo domagać się wypełnienia przez właścicieli mienia obowiązków określonych w warunkach ubezpieczenia, pod rygorami, przewidzianemi w § 5, ust. 2,

e) właściciel mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, będzie mógł żądać obniżenia sumy ubezpieczenia do rzeczywistej wartości w przypadku, gdy suma ubezpieczenia jest wyższa od rzeczywistej wartości ubezpieczonego mienia; w razie braku zgody między zakładem i właścicielem co do wartości mienia właściciel będzie mógł żądać ustalenia sumy oszacowania przez komisję szacunkową, złożoną z rzeczoznawcy, wyznaczonego przez właściciela, przedstawiciela zakładu ubezpieczeń oraz przedstawiciela wydziału powiatowego jako przewodniczącego; komisja ta decydować będzie większością głosów, koszty zaś obciążą zakład ubezpieczeń oraz właściciela po połowie,

f) właściciel ubezpieczonego mienia będzie otrzymywał odszkodowanie bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń po potrąceniu zaległej opłaty za ubezpieczenie,

g) właściciel ubezpieczonego mienia uprawniony będzie dochodzić swych pretensyj o odszkodowanie bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń,

h) zakład ubezpieczeń wolny będzie od obowiązku wypłaty odszkodowania, jeżeli odmówił wypłaty odszkodowania, a właściciel mienia nie dochodzi swych roszczeń na drodze sądowej w ciągu roku od daty otrzymania zawiadomienia zakładu o nieuznaniu roszczenia; w zawiadomieniu należy zwrócić uwagę właścicielowi mienia na termin wniesienia skargi sądowej, na skutki prawne, połączone z zaniedbaniem tego terminu.

Uchylenie przymusu ubezpieczenia.

§ 15. Przymus ubezpieczenia jest wprowadzany w zasadzie na czas nieograniczony, sejmik (rada powiatowa) jednakże będzie władny(a) powziąć zwykłą większością głosów uchwałę o uchyleniu przymusu. W tym przypadku sejmik (rada powiatowa) będzie obowiązany(a) wypowiedzieć umowę nie później niż na dwa miesiące przed upływem roku ubezpieczeniowego. Przymus przestaje istnieć z chwilą wygaśnięcia umowy ubezpieczenia.

§ 16. Zarówno sejmik (rada powiatowa) na zasadzie uchwały, powziętej w trybie przewidzianym w § 11, jak i zakład ubezpieczeń mogą na 5 miesięcy przed upływem roku ubezpieczeniowego żądać listem poleconym wprowadzenia do umowy ubezpieczenia zmian. Jeżeli druga strona w terminie dwumiesięcznym przed upływem roku ubezpieczeniowego na zmiany te nie wyrazi zgody, to umowa ulegnie automatycznie rozwiązaniu z końcem roku ubezpieczeniowego. W tym przypadku z końcem roku ubezpieczeniowego przestaje również obowiązywać przymus ubezpieczenia.

Ubezpieczenia w innych zakładach ubezpieczeń.

§ 17. 1. Z chwilą uchwalenia przez sejmik (radę powiatową) przymusu ubezpieczenia, mienie, podlegające przymusowi, może być ubezpieczone w okresie obowiązywania przymusu tylko w zakładzie ubezpieczeń, któremu powierzono wykonanie przymusu.

2. Umowy ubezpieczenia, dotyczące mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, zawarte z innym zakładem ubezpieczeń przed uchwaleniem przymusu, pozostają w mocy do upływu umownego terminu względnie do czasu rozwiązania umów zgodnie z warunkami ubezpieczenia. Właściciel mienia, ubezpieczonego w innych zakładach ubezpieczeń, będzie obowiązany przedstawiać corocznie w urzędzie gminnym w terminach, ustalonych w uchwale sejmiku (rady powiatowej), dowody ubezpieczenia. Urząd gminny obowiązany jest odnotować na-

zwę zakładu, numer dowodu ubezpieczeniowego, sumę ubezpieczenia oraz datę upływu terminu umowy i dane te w ciągu czternastu dni od upływu wspomnianego wyżej terminu przesłać zakładowi ubezpieczeń, któremu poruczono wykonanie przymusu.

3. Dopóki istnieje ubezpieczenie w innym zakładzie ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń, któremu powierzono wykonanie przymusu, ubezpiecza różnicę pomiędzy oszacowaniem, ustalonem na podstawie norm uchwalonych przez sejmik (radę powiatową) (§ 12, ust. 1, p. e), a sumą ubezpieczenia w innym zakładzie ubezpieczeń.

4. O ile właściciel mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, zataił przy rejestracji mienia fakt zawarcia umowy z innym zakładem ubezpieczeń, to w przypadku szkody traci prawo do odszkodowania od zakładu, któremu powierzono wykonanie przymusu.

Zmiany w ubezpieczeniach przymusowych wywołane zmianą granic obszaru związków samorządowych.

§ 18. W razie dokonania zmian granic powiatów (województw) mają zastosowanie następujące postanowienia:

a) w miejscowościach, w których przed dokonaniem zmian granic powiatu (województwa) istniał przymus ubezpieczenia, przymus ten pozostaje tylko do końca bieżącego roku ubezpieczeniowego, jeżeli jednak miejscowość wskutek zmian granic powiatu (województwa) przechodzi do powiatu (województwa), w którym również istnieje przymus ubezpieczenia danej kategorji mienia, przymus ten pozostaje nadal i po upływie bieżącego roku ubezpieczeniowego na zasadach obowiązujących w powiecie (województwie), do którego dana miejscowość została przyłączona,

b) w miejscowościach, w których przed dokonaniem zmian granic powiatu (województwa) nie było przymusu ubezpieczenia, a które wskutek tych zmian przechodzą do powiatu (województwa), gdzie przymus ubezpieczenia istnieje, przymus obowiązuje od początku nowego roku ubezpieczeniowego.

Postanowienia przejściowe.

§ 19. Warunki umów ubezpieczenia, zawartych przez związki samorządowe z Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, winny być dostosowane do postanowień rozporządzenia niniejszego najdalej do 1 lipca 1930 roku.

Postanowienie końcowe.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni po ogłoszeniu.

Poz. 113. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 18 lutego 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, w sprawie ustalenia wartości drzewostanów ochronnych przy znoszeniu służebności w trybie przymusowym.

Poz. 114. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 21 lutego 1929 roku wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie ustalenia roty przysięgi i wzoru oznaki dla strażników łowieckich.

Na podstawie art. 23 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) zarządza się co następuje:

§ 1. Strażnicy łowieccy składają przed powiatową władzą administracji ogólnej przysięgę według następującej roty:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że obowiązki strażnika łowieckiego w powierzonym mi obwodzie łowieckim będę sprawował sumiennie i wiernie, że będę czuwał nad przestrzeganiem przepisów o ochronie łowiectwa, że będę donosił władzy o wszelkich dostrzeżonych naruszeniach prawa łowieckiego, że przysługujące mi uprawnienia będę wykonywał sprawiedliwie.

Tak mi, Panie Boże, dopomóż".

§ 2. Oznakę dla strażników łowieckich stanowi tarcza z żółtej blachy, umieszczona na opasce sukiennej.

Tarcza ma kształt owalny o wymiarach 10 cm. długości i 9 cm. szerokości, po środku wytłoczony orzeł państwowy, a w około napis: „Strażnik łowiecki".

Opaskę tworzą dwa poziome, zszyte ze sobą pasy: górny koloru jasno-zielonego, dolny zaś żółtego — o szerokości 6 cm. każdy.

§ 3. Strażnicy łowieccy winni nosić oznakę na lewym rękawie wierzchniego okrycia, tarczą nazewnątrz.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 115. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1929 r. o zmianie granic gmin wiejskich Lubania i Regnów w powiecie rawskim, województwie Waszawskiem.

Poz. 116. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1929 r. o zmianie granic gmin Gradzanowo i Stawiszyn w powiecie sierpeckim, województwie warszawskiem.

Poz. 117. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1929 roku o zmianie granic gmin Boguszyce i Czerniewice w powiecie rawskim, województwie warszawskiem.

z 13 marca Nr. 14 Rok 1929

Poz. 118. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. o wyłączeniu osady młyńskiej Kożuchówka z gminy Godów w powiecie puławskim, województwie lubelskiem i o włączeniu jej do gminy Chodel w powiecie i województwie lubelskiem.

Poz. 119. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. o zmianie granic powiatów: brasławskiego, dziśnieńskiego, postawskiego, wilejskiego i mołodeczańskiego w województwie wileńskiem.

Poz. 120. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 roku w sprawie zmiany granic powiatów: dubieńskiego i łuckiego w województwie wołyńskiem.

Poz. 121. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1929 r. w sprawie wynagrodzenia za wykonanie egzekucji przez organa gminne na polecenie władz sądowych i prokuratorskich.

Na podstawie art. 59 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) zarządza się co następuje:

§ 1. Za wykonanie egzekucji należności pieniężnej na polecenie władz sądowych lub prokuratorskich ustanawia się na rzecz gminy wynagrodzenie w wysokości 5% od egzekwowanej należności, a jeżeli ściągnięto kwotę równającą się tylko części egzekwowanej należności — 5% kwoty rzeczywiście ściągniętej, w obu wypadkach niemniej jednak niż pięć złotych.

§ 2. W sprawach karnych atoli wynagrodzenie gminy nie może przewyższać egzekwowanej należności.

W tych sprawach pięcioprocentowe wynagrodzenie gminy mniejsze niż pięć złotych uzupełnia się do tej kwoty o tyle tylko, o ile to jest możliwe po zupełnem zaspokojeniu należności egzekwowanej na polecenie władzy sądowej lub prokuratorskiej.

§ 3. W sprawach cywilnych z kwoty ściągniętej będzie przedewszystkiem zaspokojone wynagrodzenie gminy za wykonanie egzekucji, zażądanej na podstawie tytułu wykonawczego. O ile nie ściągnięto przynajmniej kwoty pięciu złotych, wynagrodzenie to do kwoty pięciu złotych gmina ściąga w drodze przymusowego postępowania administracyjnego od wierzyciela żądającego egzekucji.

§ 4. Od osoby, przeciwko której orzeczenie jest wykonywane, wynagrodzenie gminy ściąga się równocześnie z należnością egzekwowaną.

Jeżeli nie ściągnięto kwoty potrzebnej na zupełne zaspokojenie należności egzekwowanej i wynagrodzenia gminy, za uiszczoną część należności uważa się kwotę przypadającą Skarbowi Państwa względnie wierzycielowi.

§ 5. Jeżeli egzekucja w sprawie cywilnej nie polega na ściągnięciu należności pieniężnej, wysokość wynagrodzenia gminy za wykonanie egzekucji oznaczy sąd w osobnej dycyzji w wysokości od pięciu do stu złotych, zależnie od wartości przedmiotu i warunków egzekucji; decyzja ta nie ulega zaskarżeniu.

Oznaczoną w decyzji kwotę wynagrodzenia ściąga się w razie nieuiszczenia dobrowolnego w drodze przymusowego postępowania administracyjnego: §§ 3 i 4 mają tu zastosowanie.

§ 6. Wynagrodzenie przewidziane niniejszem rozporządzeniem obejmuje także koszta przymusowego postępowania.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem piętnastym po dniu ogłoszeniu i stosuje się także do spraw, w których organa gminne nie ukończyły egzekucji przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

W sprawach cywilnych przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie wyłącznie na obszarze, na którym obowiązuje ustawa postępowania cywilnego z 1864 r.

Poz. 122. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1929 r. w sprawie zmian w organizacji ewidencji katastru podatku gruntowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej we Lwowie.

Poz. 123. Oświadczenie rządowe z dnia 8 lutego 1929 roku w sprawie wymiany not między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem dotyczących zatwierdzenia umowy z dnia 12 sierpnia 1925 r. o stosowaniu ceł wywozowych, oraz protokółu końcowego.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 marca Nr. 50 Rok 1929

Poz. 97. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 27 lutego 1929 r. L. dz. 2268/29.

Poz. 98. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV/224/3/29 z dnia 20 lutego 1929 r. w sprawie wywozu trzody chlewnej oraz mięsa wieprzowego.

z 2 marca Nr. 51 Rok 1929

z 4 marca Nr. 52 Rok 1929

Poz. 99. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 100. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1929 r. w sprawie rozwiązania Rady Miejskiej m. Torunia.

Poz. 101. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 lutego 1929 r. o utworzeniu Tymczasowej Rady Portowej przy Urzędzie Morskim w Gdyni.

§ 1. Przy Urzędzie Morskim w Gdyni tworzy się Tymczasową Radę Portową.

§ 2. Tymczasowa Rada Portowa przy Urzędzie Morskim jest organem opinjodawczym i doradczym w sprawach, dotyczących portu w Gdyni.

§ 3. W szczególności Tymczasowa Rada Portowa powołana jest do opinjowania i stawiania wniosków w sprawach:

a) projektów rozbudowy portu oraz jego urządzeń,

b) ogólnego planu eksploatacji nadbrzeży i urządzeń portowych,

c) organizacji obrotu portowego,

d) opłat portowych i taryf za świadczenia portowe,

e) regulaminów i przepisów portowych,

f) koncesyj i dzierżaw na terenie portu,

g) zleconych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu,

h) przedstawionych przez Dyrektora Urzędu Morskiego.

§ 4. W skład Tymczasowej Rady Portowej wchodzą:

1) Dyrektor Urzędu Morskiego jako przewodniczący,

2) Przedstawiciel władz celnych,

3) Przedstawiciel Zarządu Polskich Kolei Państwowych,

4) Przedstawiciel Wojewody Pomorskiego,

5) Delegat Rządowy przy magistracie m. Gdyni (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 grudnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 1002), o ile taki jest ustanowiony,

6) Dyrektor państwowego przedsiębiorstwa „Żegluga Polska".

7) Przedstawiciel Izby Przemysłowo-Handlowej w Grudziądzu, powołany na przeciąg jednego roku przez Ministra Przemysłu i Handlu na wniosek Izby,

8) nie mniej jak dwie osoby, powołane na przeciąg jednego roku przez Ministra Przemysłu i Handlu ze sfer przemysłowo-handlowych, zainteresowanych w eksploatacji portu gdyńskiego.

---

z 5 marca Nr. 53 Rok 1929

Poz. 102. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 lutego 1929 r. o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad znajdującem się w Polsce mieniem b. ros. banków ziemskich: Kijowskiego, Moskiewskiego, Petersbursko-Tulskiego, Połtawskiego, Chersońskiego, Besarabsko-Tauryckiego.

Poz. 103. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 lutego 1929 r. o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad znajdującem się w Polsce mieniem b. ros. Żytomierskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego.

Poz. 104. Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

Poz. 105. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 lutego 1929 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Różanie, powiatu makowskiego w okręgu sądu okręgowego w Mławie.

z 6 marca Nr. 54 Rok 1929

Poz. 106. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1929 r. w sprawie wykazu miast uprawnionych do otrzymywania tygodniowych sprawozdań o ruchu naturalnym ludności.

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o statystyce ruchu naturalnego ludności (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 76, zarządzam, co następuje:

1. Ustanawia się wykaz miast, w których osoby prowadzące akta stanu cywilnego, względnie księgi metrykalne przesyłają co tydzień do biur statystycznych tych miast sprawozdania o ruchu naturalnym ludności. Wykaz tych miast obejmuje dodany do niniejszego zarządzenia załącznik.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Załącznik do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 27 lutego 1929 r., poz. 106 „M. P." Nr. 54.

W Y K A Z

miast uprawnionych do otrzymywania sprawozdań tygodniowych o ruchu naturalnym ludności.

Warszawa,
Łódź,
Lwów,
Poznań,
Kraków,
Wilno,
Katowice,
Lublin,
Bydgoszcz,
Sosnowiec.

z 7 marca Nr. 55 Rok 1929

Poz. 107. Obwieszczenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 lutego 1929 r. o związkach eksportowych uprawnionych do wydawania zaświadczeń, w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 12 listopada 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie wyrobów szklanych.

z 8 marca Nr. 56 Rok 1929

Poz. 108. Okólnik Ministra Skarbu L. D. IV. 226/2/29, z dnia 25 lutego 1929 r. w sprawie wywozu jaj.

z 9 marca Nr. 57 Rok 1929

Poz. 109. Obwieszczenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 lutego 1929 r. o związkach eksportowych, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w myśl § 2-go Rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 7 września 1928 r w sprawie zwrotu cła przy wywozie mebli giętych.

Poz. 110. Obwieszczenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 lutego 1929 r. o związkach eksportowych, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 4 stycznia 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie ceraty.

z 11 marca Nr. 58 Rok 1929

z 12 marca Nr. 59 Rok 1929

Poz. 111. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Radjo Słuszatiel".

Poz. 112. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Klub".

Poz. 113. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Kooperatiwnaja Żiźń".

Poz. 114 Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Wiestnik".

Poz. 115. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Postrojka".

Poz. 116. Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Ateist".

z 13 marca Nr. 60 Rok 1929

Poz. 117. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Ekonomiczeskoje Obozrenije".

Poz. 118. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Batrak".

Poz. 119. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Huculskij Kurin".

Poz. 120. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Piszczewik".

Poz. 121. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu czasopismu „Sowieckoje Foto".

Poz. 122. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r., o odebraniu debitu „Derżawna Nacja".

Poz. 123. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 7 marca 1929 r. o zmianie nazwy nadleśnictwa Warszawa.

z 14 marca Nr. 61 Rok 1929

Poz. 124. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r. o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad majątkiem „Spółki Akcyjnej Wodociągu Białostockiego".

Poz. 125. Zarządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 7 marca 1929 r., w sprawie uprawiania przemysłu okrężnego w Działdowie.

z 15 marca Nr. 62 Rok 1929

III.

Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

76.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. o wyszkoleniu zawodowem oficerów Policji Państwowej.

Na podstawie art. art. 44 ust. 1, 148 i 155 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządzam co następuje:

§ 1.

Wyszkolenie oficerskie w P. P. jest wyszkoleniem ogólno-zawodowem wyższego stopnia.

§ 2.

Wyszkolenie oficerskie odbywa się w szkole oficerskiej P. P. z 9-miesięcznym czasem nauczania.

§ 3.

Wyszkolenie oficerskie w szkole oficerskiej przechodzą:

a) oficerowie P. P. w stopniach od aspiranta do komisarza włącznie,

b) starsi przodownicy P. P., wybrani jako kandydaci do awansu na stopień aspiranta.

§ 4.

Starsi przodownicy, wymienieni w punkcie b) § 3 muszą mieć ukończoną szkołę dla szeregowych P. P., zorganizowaną na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 maja 1928 r. o organizacji szkół Policji Państwowej (Monitor Polski Nr. 143, poz. 257) lub szkołę względnie kursy dla przodowników i posterunkowych P. P. z czasem trwania conajmniej 3-miesięcznym, zorganizowane na podstawie przepisów, które obowiązywały przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Warunek ten nie stosuje się do starszych przodowników, którzy uzyskali ten stopień przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 5.

Nowomianowani oficerowie P. P. mają być przydzieleni na kurs wyszkolenia w szkole oficerskiej P. P. bezpośrednio po wcieleniu do korpusu P. P., a jeżeli w tym czasie kurs już jest w toku lub szkoły są nieczynne, to na najbliższy kurs.

O ile przydzielenie nowomianowanego oficera P. P. do szkoły w wymienionym czasie byłoby niemożliwem lub niewskazanem, Komendant Główny P. P. może mu przesunąć termin wstąpienia do szkoły na okres późniejszy z tem jednak, że przed upływem 3 lat od przyjęcia do P. P. musi on przejść kurs wyszkolenia.

Oficerowie P. P., którzy otrzymali stopień aspiranta, podkomisarza lub komisarza przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, a nie przeszli wyszkolenia oficerskiego w myśl §§ 3, 18 lub 20 mają być przydzieleni na kurs przed upływem 3 lat od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 6.

Ocena postępów ucznia w ciągu kursu w szkole oficerskiej wykonywana jest przez wykładowców drogą pytań ustnych, zadań pisemnych lub laboratoryjnych w zależności od przedmiotów nauczania. Wyniki każdorazowej oceny są zapisywane do książki szkolnej, prowadzonej w każdej kompanji szkolnej.

Pod względem sposobu dokonywania oceny przedmioty wykładane w szkole oficerskiej dzielą się na dwie grupy:

Grupa A, obejmująca: prawo karne i procedurę karną, prawo państwowe i administra-

cyjne, instrukcję służbową, stosunek do ludności i zasady zachowania się w służbie i poza służbą, służbę śledczą, musztrę i ćwiczenia sprawności fizycznej.

Z przedmiotów tej grupy ocena ma mieć miejsce przynajmniej trzykrotnie w ciągu kursu, przyczem instrukcja służbowa, stosunek do ludności i zasady zachowania się w służbie i poza służbą mogą być traktowane łącznie, jako jeden przedmiot.

Grupa B, obejmująca pozostałe przedmioty.

Z przedmiotów tej grupy ocena ma mieć miejsce przynajmniej raz w ciągu kursu, przyczem przedmioty wojskowe, określone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 3 czerwca 1928 r. w sprawie programów przedmiotów wojskowych w szkołach policyjnych—(Monitor Polski Nr. 183, poz. 398), mają być traktowane łącznie jako jeden przedmiot.

Nadzór nad ścisłem wykonaniem przepisów co do oceny należy do komendanta szkoły.

§ 7.

Dla formalnego wyrazu oceny wartości odpowiedzi ucznia przez wykładowcę ustala się czterostopniową jej gradację:

Bardzo dobrze,
Dobrze,
Dostatecznie,
Niedostatecznie.

§ 8.

Z chwilą zakończenia kursu każdy wykładowca daje ogólną ocenę postępów ucznia, traktując stopnie oceny, wystawione w ciągu kursu, jako środek pomocniczy dla ułatwienia powzięcia decyzji co do kwalifikacji umysłowych i fachowych ucznia według najlepszej woli i rozumienia oceniającego.

§ 9.

Przeprowadzona w ten sposób ocena postępów ucznia z poszczególnych przedmiotów będzie podstawą do ustalenia jednej sumarycznej oceny końcowej.

§ 10.

Sumaryczną ocenę postępów ucznia ustala komisja oceniająca w składzie: komendanta szkoły, dowódcy bataljonu (przy bataljonowej organizacji szkoły), dowódcy kompanji i wszystkich wykładowców danego ucznia. Przewodniczącym tej komisji jest komendant szkoły z prawem głosu rozstrzygającego w wypadku równości głosów.

§ 11.

Komisja oceniająca wykonuje swe czynności na posiedzeniu zamkniętem w nieobecności ucznia. Wyniki oceny określa stopniami:

Bardzo dobrze,
Dobrze,
Dostatecznie.

§ 12.

Jeżeli ogólna ocena postępów ucznia z jakiegokolwiek przedmiotu wypada niedostatecznie, to komisja oceniająca nie ustala dla niego sumarycznej oceny a postanawia poddać go egzaminowi. Jeżeli ocena stopniem „niedostatecznie“ odnosiła się tylko do jednego przedmiotu, to uczeń zostaje poddany egzaminowi tylko z tego przedmiotu, a jeżeli to dwuch lub więcej przedmiotów, należących do jednej i tej samej grupy (§ 6), to ma zastosowanie egzamin ze wszystkich przedmiotów danej grupy.

§ 13.

Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna w składzie: przedstawiciela Komendanta Głównego P. P. w charakterze przewodniczącego z głosem rozstrzygającym przy równości głosów, oraz komendanta szkoły, dowódcy bataljonu (w szkołach z organizacją bataljonową), dowódcy kompanji i właściwych wykładowców — w charakterze członków.

§ 14.

Wynik egzaminu określa komisja egzaminacyjna jednym ogólnym stopniem „dostatecznie“ lub „niedostatecznie“, który stanowi jednocześnie ostateczną ocenę postępów ucznia w szkole.

§ 15.

Końcową ocenę postępów ucznia, zarówno przez komisję oceniającą, jak i egzaminacyjną, zapisuje się w odpowiednich rubrykach książki szkolnej, która po zakończeniu kursu jest zamykana przez podpisy: komendanta szkoły, dowódców bataljonu i kompanji, wszystkich wykładowców oraz przedstawiciela Komendanta Głównego P. P., o ile ten ostatni brał udział w ostatecznej ocenie postępów w myśl postanowień § 13.

§ 16.

Końcowa ocena stopniem „niedostatecznie“ postępów ucznia, przyjętego do P. P. odrazu w stopniu oficerskim, a więc nie posiadającego ukończonej szkoły dla szeregowych P. P. jest stwierdzeniem, że nie posiada on zasadniczego warunku do dalszej służby w P. P. i stosunek służbowy z takim uczniem ulega rozwiązaniu w myśl art. 95 ust. 3 i art. 96 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257).

W wyjątkowych wypadkach w stosunku do tych oficerów P. P., ocena postępów których stopniem „niedostatecznie“ znajduje usprawiedliwienie w przyczynach nadzwyczajnych, jak choroba w czasie kursu, nieszczęśliwy wypadek, przejścia rodzinne i t. d., Komendant Główny P. P. może nie postawić wniosku na rozwiązanie stosunku służbowego, a zarządzić poddanie egzaminowi w charakterze eksternisty ze wszystkich lub niektórych przedmiotów. Termin poddania egzaminowi ustala Komendant Główny P. P. z tem, że nie może on nastąpić przed upływem 6 miesięcy i po upływie 12 miesięcy od daty zakończenia kursu szkolnego, na który uczeń był pierwotnie delegowany. Takie postępowanie może mieć miejsce tylko raz jeden i w razie niedostatecznego wyniku egzaminu stosunek służbowy z danym oficerem ulega rozwiązaniu na zasadach wymienionych w poprzednim ustępie.

W stosunku do uczniów — starszych przodowników P. P., którzy mają ukończoną szkołę dla szeregowych P. P., zorganizowaną na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 maja 1928 r. o organizacji szkół Policji Państwowej (Monitor Polski Nr. 143, poz. 257), względnie szkołę lub kursy dla przodowników lub posterunkowych P. P. z czasem trwania conajmniej 3-miesięcznym, zorganizowane na podstawie przepisów, które obowiązywały przed wejściem w życie tego rozporządzenia, ocena stopniem „niedostatecznie“ nie pociąga za sobą rozwiązania stosunku służbowego. Tacy starsi przodownicy nie mogą jednak otrzymać awansu na oficera P. P., jeżeli nie zdadzą egzaminu z zakresu szkoły oficerskiej, do którego mają prawo stanąć po upływie conajmniej 2 lat od daty pierwszego egzaminu. W razie powtórnego niezdania egzaminu tracą oni prawo do awansu na oficera.

W stosunku do uczniów, którzy otrzymali stopień oficera P. P. w drodze awansu ze starszego przodownika bez przejścia szkoły oficerskiej przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. w sprawie awansowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 3, poz. 79), ocena stopniem „niedostatecznie“ nie pociąga za sobą rozwiązania stosunku służbowego. Tacy oficerowie nie mogą jednak otrzymać awansu, jeżeli nie zdadzą egzaminu z zakresu szkoły oficerskiej, do którego mają prawo stanąć po upływie conajmniej 2 lat od daty pierwszego egzaminu. W razie powtórnego niezdania egzaminu tracą prawo do awansu.

Uczniowie starsi przodownicy, którzy otrzymali ten stopień przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 16 marca 1929 r. w sprawie awansowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 3, poz. 79), nie mając ukończonej szkoły dla szeregowych P. P. względnie szkoły lub kursów dla przodowników lub posterunkowych P. P. z czasem trwania conajmniej 3-miesięcznym, zorganizowanych na podstawie przepisów, które obowiązywały przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 maja 1928 r. o organizacji szkół Policji Państwowej (Monitor Polski Nr. 143, poz. 257), a otrzymali ocenę „niedostatecznie“, mogą pozostać w policji P. P. w posiadanym stopniu starszego przodownika, jeżeli komisja egzaminacyjna (§ 14), orzeknie, że wykazane przez nich postępy można uważać za wystarczające w zakresie programu szkoły dla szeregowych P. P. W razie orzeczenia ujemnego stosunek służbowy z danym starszym przodownikiem będzie rozwiązany.

§ 17.

Każdy uczeń, kończący kurs w szkole oficerskiej P. P. z wynikiem dodatnim, a więc z oceną końcową conajmniej „dostatecznie“, otrzymuje potwierdzenie tego na piśmie w postaci świadectwa szkolnego. Oryginał świadectwa szkolnego doręcza się zainteresowanemu, a odpis dołącza się do jego akt osobowych.

Świadectwo szkolne z ukończenia szkoły oficerskiej P. P. jest urzędowym dokumentem, stwierdzającym zadośćuczynienie przez oficera względnie starszego przodownika P. P. obowiązkowi przejścia kursu wyszkolenia zawodowego według wymagań art. 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257).

§ 18.

Ukończenie przez oficera lub szeregowego P. P. z wynikiem dodatnim szkoły dla wyższych funkcjonarjuszów P. P., zorganizowanej na podstawie przepisów, obowiązujących przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 maja 1928 r. o organizacji szkół P. P., uważane jest za równoznaczne z ukończeniem szkoły oficerskiej.

§ 19.

Złożenie z wynikiem dodatnim egzaminu w charakterze eksternisty w szkole policyjnej lub na kursie policyjnym przed wejściem w ży-

cie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 maja 1928 r. o organizacji szkół P. P. (Monitor Polski Nr. 143, poz. 257) jest równoznaczne z ukończeniem takiej szkoły lub kursu.

§ 20.

Ukończenie z wynikiem dodatnim kursu instruktorów P. P., powołanego na podstawie rozkazu Komendanta Głównego P. P. Nr. 353 z dnia 5 kwietnia 1927 r. oraz kursu szkoły oficerskiej, zorganizowanej na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 maja 1928 r. o organizacji szkół Policji Państwowej (Monitor Polski Nr. 143, poz 257), jest równoznaczne z przejściem wyszkolenia oficerskiego w myśl niniejszego rozporządzenia, chociażby ocena postępów na tych kursach odbywała się w odmienny sposób.

§ 21.

Niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do oficerów, przyjętych do P. P. w stopniach nadkomisarzy i wyższych na podstawie art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257). Wyszkolenie tej kategorji oficerów unormuje osobne rozporządzenie.

§ 22.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sławoj Składkowski.*

77.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. o wyszkoleniu zawodowem oraz o zasadach doszkolenia szeregowych Policji Państwowej.

Na podstawie art. art. 44, ust. 1, 148, i 155 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257), zarządzam co następuje:

§ 1.

Obowiązek przejścia kursu wyszkolenia zawodowego jest warunkiem koniecznym do służby.

§ 2.

O dopełnianiu tego warunku decyduje ukończenie z wynikiem dodatnim szkoły dla szeregowych P. P., przewidzianej w art. 43 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) i zorganizowanej według przepisów, wydanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Wynik dodatni ukończenia kursu szkolnego stanowić będzie wykazanie się przez szeregowego P. P. przy zakończeniu kursu posiadaniem wiadomości fachowych, objętych programem, w stopniu conajmniej dostatecznym.

§ 3.

Nowoprzyjęci szeregowi P. P. mają być przydzielani na kurs wyszkolenia w szkole dla szeregowych P. P. bezpośrednio po wcieleniu do korpusu P. P., a jeżeli w tym czasie kurs jest już w toku, lub szkoły są nieczynne, to na najbliższy kurs.

O ile przeszkolenie nowoprzyjętego szeregowego byłoby w wymienionym czasie niemożliwem lub niewskazanem, Komendant Główny P. P. może mu przesunąć termin wstąpienia do szkoły na okres późniejszy z tem jednak, że przed upływem 3 lat od dnia przyjęcia do P. P. musi on przejść kurs wyszkolenia.

Ogólna ilość takich szeregowych, którym przesunięto termin wstąpienia do szkoły, nie może nigdy przewyższać 25% wszystkich nieprzeszkolonych szeregowych, przyjętych do P. P. po dniu 28 marca 1928 r.

§ 4.

Ocena postępów ucznia w ciągu kursu w szkole dla szeregowyah P. P. wykonywana jest przez wykładowców drogą pytań ustnych, zadań pisemnych lub laboratoryjnych, w zależności od przedmiotu nauczania. Wyniki każdorazowej oceny są zapisywane do książki szkolnej, prowadzonej w każdej kompanji szkolnej. Pod względem sposobu dokonywania oceny przedmioty wykładane w szkole dla szeregowych P. P. dzielą się na dwie grupy:

Grupa A, obejmująca: prawo karne i procedurę karną, prawo państwowe i administracyjne, instrukcję służbową, stosunek do ludności i zasady zachowania się w służbie i poza służbą, służbę śledczą, musztrę i ćwiczenia sprawności fizycznej.

Z przedmiotów tej grupy ocena ma mieć miejsce przynajmniej trzykrotnie w ciągu kursu, przyczem instrukcja służbowa, stosunek do ludności i zasady zachowania się w służbie i poza służbą mogą być traktowane łącznie, jako jeden przedmiot.

Grupa B, obejmująca pozostałe przedmioty.

Z przedmiotów tej grupy ocena ma mieć miejsce przynajmniej raz w ciągu kursu, przyczem przedmioty wojskowe określone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw

Wojskowych z dnia 3 czerwca 1928 r. w sprawie programów przedmiotów wojskowych w szkołach policyjnych — (Monitor Polski Nr. 183, poz. 396) mają być traktowane łącznie jako jeden przedmiot.

Nadzór nad ścisłem wykonaniem przepisów co do oceny należy do komendanta szkoły.

§ 5.

Dla formalnego wyrazu oceny wartości odpowiedzi ucznia przez wykładowcę ustala się czterostopniową jej gradację:

Bardzo dobrze,
Dobrze,
Dostatecznie,
Niedostatecznie.

§ 6.

Z chwilą zakończenia kursu każdy wykładowca daje ogólną ocenę postępów ucznia, traktując stopnie oceny, wystawione w ciągu kursu, jako środek pomocniczy dla ułatwienia powzięcia decyzji co do kwalifikacji umysłowych i fachowych ucznia według najlepszej woli i rozumienia oceniającego.

§ 7.

Przeprowadzona w ten sposób ocena postępów ucznia z poszczególnych przedmiotów będzie podstawą do ustalenia jednej sumarycznej oceny końcowej.

§ 8.

Sumaryczną ocenę postępów ucznia ustala komisja oceniająca w składzie: komendanta szkoły, dowódcy bataljonu (przy bataljonowej organizacji szkoły), dowódcy kompanji i wszystkich wykładowców danego ucznia.

Przewodniczącym tej komisji jest komendant szkoły z prawem głosu rozstrzygającego w wypadkach równości głosów.

§ 9.

Komisja oceniająca wykonuje swe czynności na posiedzeniu zamkniętem w nieobecności ucznia. Wyniki oceny określa stopniami:

Bardzo dobrze,
Dobrze,
Dostatecznie.

§ 10.

Jeżeli ogólna ocena postępów ucznia z jakiegokolwiek przedmiotu wypada niedostatecznie, to komisja oceniająca nie ustala dla niego sumarycznej oceny, a postanawia poddać go egzaminowi. Jeżeli ocena stopniem „niedostatecznie“ odnosiła się tylko do jednego przedmiotu, to uczeń zostaje poddany egzaminowi tylko z tego przedmiotu, a jeżeli z dwóch lub więcej przedmiotów, należących do jednej i tej samej grupy (§ 4), to ma zastosowanie egzamin ze wszystkich przedmiotów danej grupy.

§ 11.

Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna w składzie: przedstawiciela Komendanta Głównego P. P. w charakterze przewodniczącego z głosem rozstrzygającym przy równości głosów oraz komendanta szkoły, dowódcy bataljonu (w szkołach z organizacją bataljonową), dowódcy kompanji i właściwych wykładowców w charakterze członków.

§ 12.

Wynik egzaminu określa komisja egzaminacyjna jednym ogólnym stopniem „dostatecznie“ lub „niedostatecznie“, który stanowi jednocześnie ostateczną ocenę postępów ucznia w szkole.

§ 13.

Końcowa ocena postępów ucznia zarówno przez komisję oceniającą, jak i egzeminacyjną, podlega zapisaniu w odpowiednich rubrykach książki szkolnej, która po zakończeniu kursu jest zamykana przez podpisy: komendanta szkoły, dowódców bataljonu i kompanji, wszystkich wykładowców oraz przedstawiciela Komendanta Głównego P. P., o ile ten ostatni brał udział w ostatecznej ocenie postępów w myśl postanowień § 11.

§ 14.

Końcowa ocena postępów ucznia w szkole dla szeregowych P. P. stopniem „niedostatecznie“ (§ 12) jest stwierdzeniem, że nie posiada on zasadniczego warunku do dalszej służby w Policji Państwowej i stosunek służbowy z takim szeregowym P. P. ulega rozwiązaniu w myśl art. 95 ust. 3 i art. 96 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257).

§ 15.

W wyjątkowych wypadkach w stosunku do tych szeregowych P. P., którzy przed przyjęciem

do szkoły dla szeregowych P. P. pozostawali na służbie conajmniej 1 rok, a ocena ich postępów stopniem „niedostatecznie" znajduje usprawiedliwienie w przyczynach nadzwyczajnych, jak choroba w czasie kursu, nieszczęśliwy wypadek, przejścia rodzinne i t. d., Komendant Główny P. P. może odstąpić od obowiązku rozwiązania stosunku służbowego i zarządzić ponowne delegowanie na kurs szkolny. Takie postępowanie może mieć miejsce tylko raz jeden i w razie powtórnej końcowej oceny postępów stopniem „niedostatecznie" stosunek służbowy z danym szeregowym ulega rozwiązaniu na zasadach, wymienionych w § 14.

§ 16.

Każdy szeregowy P. P., kończący kurs dla szeregowych P. P. z wynikiem dodatnim, a więc z oceną końcową conajmniej dostateczną, otrzymuje potwierdzenie tego na piśmie w postaci świadectwa szkolnego.

§ 17.

Oryginał świadectwa szkolnego doręcza się zainteresowanemu, a odpis dołącza się do jego akt osobowych.

§ 18.

Świadectwo szkolne z ukończenia szkoły dla szeregowych P. P. jest urzędowym dokumentem, stwierdzającym zadośćuczynienie przez szeregowego P. P. obowiązkowi przejścia kursu wyszkolenia zawodowego według wymagań art. 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 257).

§ 19.

Szeregowych, którzy przed 1 grudnia 1928 r. ukończyli z wynikiem dodatnim szkołę dla szeregowych P. P., zorganizowaną na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257), uznaje się za odpowiadających wymaganiom §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, chociażby ocena postępów odbywała się w inny sposób, niż przewidziany w niniejszem rozporządzeniu.

§ 20.

Szeregowych, którzy ukończyli z wynikiem dodatnim szkołę lub kursy dla przodowników i posterunkowych P. P. z czasem trwania conajmniej 3-miesięcznym, zorganizowane na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257), lub zdali z wynikiem dodatnim odnośne egzaminy w charakterze eksternistów, uznaje się za odpowiadających wymaganiom §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia. Szeregowi ci mogą być dla celów doszkolenia powoływani do szkół dla szeregowych P.P. dla odbycia nauki w pełnym zakresie tych szkół.

Powoływanie wymienionych wyżej szeregowych P. P. do szkół dla szeregowych P. P. należy do Komendanta Głównego. P. P.

§ 21.

Ocena postępów szeregowych P. P., powołanych do doszkolenia do szkół dla szeregowych P. P. (§ 20) odbywa się w trybie ogólnym, określonym w niniejszem rozporządzeniu z tem zastrzeżeniem, że w wypadku oceny końcowej stopniem „niedostatecznie" szeregowi tacy nie podlegają postanowieniom § 14 i 15. Ujemny wynik przejścia kursu w szkole dla szeregowych P. P. powinien być w takich razach uwidoczniony w aktach osobowych odnośnego szeregowego dla celów kwalifikacji ogólnej.

§ 22.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Sławoj Składkowski

78.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. w sprawie kursów specjalnych w szkolnictwie Policji Państwowej.

Na podstawie art. art. 43 p. 3 i 155 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przeznaczeniem kursów specjalnych w organizacji szkolnictwa policyjnego jest szkolenie uzupełniające w zakresie poszczególnych przedmiotów wiedzy fachowej lub grup przedmiotów dla celów doszkolenia ogólno-zawodowego oraz specjalizacji służbowej.

§ 2.

Powoływanie do życia kursów specjalnych, wyznaczanie uczniów, ustalanie czasu trwania, zadań i programu każdego z nich oraz szcze-

gółowej organizacji należy do Komendanta Głównego Policji Państwowej z tem, że ogólny stan liczebny uczniów na kursach specjalnych łącznie ze szkołami typu stałego musi każdorazowo mieścić się w granicach 3,5%-owego stosunku do etatu osobowego P. P., jak to ustalono w § 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 maja 1928 r. o organizacji szkół P. P. (Monitor Polski Nr. 143, poz. 257)

§ 3.

Kursy specjalne tworzone będą dla oficerów i szeregowych P. P. oddzielnie.

Tworzenie kursów wspólnych dla oficerów i szeregowych P. P. może mieć zastosowanie tylko wyjątkowo z uwagi na szczególny charakter programu.

§ 4.

Sposób oceny postępów uczniów na kursach specjalnych ustalać będzie Komendant Główny.

§ 5.

Końcowa ocena postępów ucznia na kursie specjalnym będzie środkiem pomocniczym do ogólnej oceny kwalifikacyjnej oraz wskazówką podstawową dla władz przełożonych przy obsadzaniu stanowisk służbowych, wymagających specjalnego przygotowania.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sławoj-Składkowski.*

79.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. w sprawie awansowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej.

Na podstawie art. 79 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządzam co następuje:

§ 1.

Awanse oficerów i szeregowych P. P. odbywają się w zasadzie w terminach 1 stycznia i 1 lipca każdego roku.

W drodze wyjątku mogą być awansowani poza tymi terminami:

a) starsi przodownicy, którzy w międzyczasie ukończyli szkołę oficerską z oceną conajmniej dostateczną;

b) szeregowi innych stopni, których awansowanie ze względu na interes służby Komendant Główny P. P. uzna za konieczne

§ 2.

Oficerowie i szeregowi P. P. mogą awansować po zadośćuczynieniu ustawowemu warunkowi zawodowego wyszkolenia (art. 42 rozporządzenia o P. P.).

§ 3.

Awanse oficerów i szeregowych P. P. przeprowadzane są z wyboru przy uwzględnieniu postanowień, zawartych w art. 72 rozporządzenia o P. P.

§ 4.

Nie mogą być awansowani oficerowie i szeregowi P. P.:

a) w wypadkach przewidzianych w art. 74 rozporządzenia o P. P.,

b) ukarani dyscyplinarnie: oficerowie karą nagany i aresztu, a szeregowi karą aresztu — przed upływem jednego roku, oraz szeregowi ukarani degradacją przed upływem trzech lat— od orzeczenia kary,

c) posiadający ostatnio roczną niedostateczną ocenę kwalifikacyjną.

§ 5.

Do awansu st. przodownika na aspiranta P. P. koniecznem jest ukończenie szkoły oficerskiej z oceną conajmniej dostateczną.

§ 6.

Kandydatów do awansu na stopnie oficerskie, celem przedstawienia ich Ministrowi Spraw Wewnętrznych — wybiera Komendant Główny na podstawie wniosków komendantów wojewódzkich lub też przedstawia tychże do awansu z własnej inicjatywy.

Władzami administracyjnemi, powołanemi do opinjowania oficerów przy awansie, są wojewodowie (komisarz rządu m. st. Warszawy).

§ 7.

Szeregowych awansuje Komendant Główny, lub z jego upoważnienia komendanci wojewódzcy na wniosek odnośnych kierowników jednostek policyjnych, lub z własnej inicjatywy.

Władzami administracyjnemi, powołanemi do opinjowania szeregowych przy awansie, są starostowie powiatowi i grodzcy (w Warszawie komisarz rządu), a w wypadkach, przewidzianych w art. 76 rozporządzenia Prezydenta Rze-

czypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) prezydenci miast stanowiących samoistne powiaty.

§ 8.

Oficerowie — przyjęci do P. P. przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257), — którzy nie uczynili zadość obowiązkowi zawodowego wyszkolenia, mogą awansować do czasu uczynienia zadość temu warunkowi tylko o jeden stopień.

Postanowienia końcowe.

§ 9.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą tymczasowe przepisy awansowe, zatwierdzone przez Ministra Spraw Wewnętrznych w dniu 11 i 13 sierpnia 1925 r. (Rozkaz K. G. P. P. Nr. 300 z dnia 1 września 1925 r.).

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sławoj Składkowski.*

IV.

Okólniki
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

80.

Okólnik Nr. 50 z 21 lutego 1929 r. (OL. 1290/4) do P. P. Wojewodów (wszystkich) z wyjątkiem Śląskiego i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie rozporządzenia porządkowego o plakatowaniu ogłoszeń w gminach miejskich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości wzór rozporządzenia porządkowego o plakatowaniu ogłoszeń w gminach miejskich celem wydania go w razie uznania potrzeby uregulowania odnośnego zagadnienia na podległym sobie obszarze.

Zdaniem Min. Spr. Wewn. sprawa ta może być aktualna we wszystkich większych gminach miejskich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia przytem, iż w razie przejęcia wzoru, podanego przez Min. Spr. Wewn., bez merytorycznych zmian, odpada potrzeba przesyłania projektu Ministerstwu do aprobaty przed jego ogłoszeniem. O ile chodzi o ewentualne zmiany natury formalnej, Min. Spr. Wewn. zwraca uwagę na wytyczne, podane w okólniku Nr. 139 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4, poz. 31) oraz na konieczność przestrzegania tych zewnętrznych form aktów prawodawczych, jakie znajdują wyraz w publikacjach, dokonywanych w Dzienniku Ustaw R. P.

1 załącznik

Wzór

ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE

Wojewody ....

z dnia........................ ....19.........

o plakatowaniu ogłoszeń w gminach miejskich.

Na podstawie art. 108 pkt. 2 rozporządzedzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) i za zgodą Wydziału Wojewódzkiego zarządzam, co następuje:

§ 1.

Plakatowanie t. j. rozlepianie, rozwieszanie, przybijanie lub umieszczanie w inny sposób wszelkiego rodzaju obwieszczeń, wezwań, afiszów i t. p. dozwolone jest tylko na specjalnie do tego celu przeznaczonych słupach ogłoszeniowych lub innych urządzeniach reklamowych.

§ 2.

Plakatowanie na nieruchomościach (domach, parkanach i t. p.) dopuszczalne jest jedynie w miejscach stale do tego celu wyznaczonych i przygotowanych w ten sposób, by po usunięciu plakatów zachowany był czysty wygląd nieruchomości.

Sposób przygotowania miejsc do plakatowania ustalają, jako też na wyjątki co do plakatowania w innych miejscach, aniżeli wskazanych w ustępie poprzednim, zezwalają magistraty gmin miejskich.

§ 3.

Plakatowanie poza miejscami, wskazanemi w § 1 i 2, jest wzbronione. Plakaty, umieszczone poza temi miejscami, podlegają niezwłocznemu usuwaniu.

§ 4.

Plakatowanie, dokonywane w oknach wystaw sklepowych, na szyldach i gablotkach oraz na kioskach gazeciarskich przez ich właścicieli w celach reklamowania ich przedsiębiorstw, nie podpada pod postanowienia niniejszego rozporządzenia.

§ 5.

Ogłoszenia i obwieszczenia władz i urzędów państwowych i samorządowych będą plakatowane w miejscach, ustalonych w tym celu i podanych do wiadomości publicznej przez magistraty gmin miejskich.

Do tego czasu przepisy § 3 nie mają zastosowania do ogłoszeń władz i urzędów państwowych i samorządowych.

§ 6.

Uszkadzanie wszelkiego rodzaju ogłoszeń urzędowych — jako też zrywanie, zaklejanie lub w jakikolwiek sposób usuwanie ich przez osoby niepowołane do tego — jest wzbronione.

§ 7.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia podlega w drodze administracyjnej karze grzywny do................złotych lub karze aresztu do.......... dni albo obu tym karom łącznie.

Za winnych przekroczenia w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się nietylko bezpośrednich sprawców plakatowania, lecz także osoby, z polecenia lub w interesie których dokonywa się plakatowania.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą na obszarze gmin miejskich województwa ....z upływem 60 dni po dniu ogłoszenia.

Ze wskazanym w ustępie poprzednim dniem tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem.

Wojewoda:

81.

Okólnik Nr. 51 z 28 lutego 1929 roku (AP. 9482/1) do P.P. Wojewodów (wszystkich) w sprawie sprzedaży alkoholu w dni targów i jarmarków w miastach stanowiących samodzielne powiaty miejskie (samorządowe).

W art. 7 p. g) ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. 1922 r. Nr. 35, poz. 299) zakaz sprzedaży alkoholu, ustalony punktem f) tegoż artykułu, został rozciągnięty na wszystkie dni tłumnych zebrań ludności (targi, jarmarki, odpusty i t. p.) w miejscowościach położonych poza obrębem „miasta powiatowego“, wojewódzkiego lub stołecznego.

W praktyce ostatnich czasów wynika wątpliwość czy przez miasto powiatowe należy tu rozumieć tylko miasta stanowiące siedzibę powiatowej władzy administracji ogólnej czy też również miasta stanowiące samodzielne powiaty miejskie (samorządowe).

Dla rozstrzygnięcia tej wątpliwości należy rozważyć intencję przepisu zawartego w p. g) art. 7. Intencją tą było uchronienie okolicznej ludności — głównie wiejskiej, przybywającej tłumnie w dnie większych dla niej wydarzeń do małego miasteczka i powodującej pewne naruszenie równowagi życia miasteczka od masowego spożycia alkoholu.

Dlatego z pod powyższego zakazu wyłączonego miasta, będące ośrodkami administracyjnemi, jako miasta większe, w których targi, jarmarki i t. p. są zjawiskiem dość częstem nie powodującem ani niezwykłego zjazdu ludności okolicznej ani naruszenia równowagi codziennego życia miejskiego.

Miasta, stanowiące samodzielne powiaty miejskie w olbrzymiej większości wypadków są równocześnie siedzibą powiatowej władzy administracji ogólnej.

Faktowi temu należy przypisać, że ani Sejmowa Komisja Zdrowia Publicznego w opracowanym przez siebie projekcie ustawy z dnia 23 kwietnia 1929 o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 210), ani ówczesny Sejm i senat nie uważał za potrzebne mówić oddzielnie o tych miastach, które będąc samodzielnymi powiatami miejskimi — nie są jednocześnie siedzibą powiatowych władz administracji ogólnej.

Mając przeto na uwadze intencję ustawy i okoliczność, że miasta stanowięce samodzielne powiaty miejskie liczą z reguły ponad 25.000 ludności (art. 3 dekretu o tymczasowej

ordynacji powiatowej: Dz. P. P. Nr. 12, p. 141), oraz mają targi po parę razy w tygodniu, gdy tymczasem niektóre miasta stanowiące siedzibę powiatowej władzy administracji ogólnej liczą parokrotnie mniejszą ludność (mają mały ruch handlowy), należy dojść do wniosku, że miast stanowiących samodzielne powiaty miejskie również nie dotyczy ograniczenia sprzedaży alkoholu przewidziane w p. g) art. 7 omawianej ustawy.

82.

Okólnik Nr. 52 z 28 lutego 1929 roku (OL. 1224/2/29) do PP. Wojewodów (wszystkich oprócz śląskiego) i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie utworzenia w Urzędach Wojewódzkich Oddziału Aprowizacyjnego.

Biorąc pod uwagę potrzebę sprawnego działania Urzędów Wojewódzkich w zakresie spraw administracyjnych, zarządzam co następuje:

1) W każdym Urzędzie Wojewódzkim (Komisarjacie Rządu m. st. Warszawy) tworzy się w łonie Wydziału Samorządowego osobną jednostkę organizacyjną pod nazwą: Oddział Aprowizacyjny (znak „S. Apr".).

2) Gdzie tego warunki miejscowe, personalne, oraz konieczność zachowania równomiernego obciążenia wydziałów wymagają — Oddział Aprowizacyjny może być przydzielony do Wydziału Administracyjnego (wówczas znak Oddziału będzie „A. Apr.").

3) W tymczasowych statutach urzędów wojewódzkich należy zamieścić postanowienie następujące: „Oddział Aprowizacyjny obejmuje sprawy pieczy nad stanem zaopatrzenia ludności w przedmioty powszedniego użytku, sprawy tworzenia rezerw środków żywności, zwalczanie lichwy, nadzór nad gospodarką aprowizacyjną związków komunalnych, sprawy mobilizacji gospodarczej dla celów wojskowych.

4) W tymczasowych szczegółowych podziałach czynności Urzędów Wojewódzkich należy wydzielić sprawy aprowizacyjne i ustalić szczegółowy podział czynności Oddziału Aprowizacyjnego na podstawie załączonego zestawienia spraw aprowizacyjnych.

5) PP. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) wydadzą zarządzenia, aby wszystkie sprawy mające związek z zagadnieniami aprowizacyjnemi były załatwiane przez poszczególne Wydziały (Oddziały) zwłaszcza fachowe w porozumieniu, względnie po zasięgnięciu opinji Oddziału Aprowizacyjnego, jako też ażeby sprawy z tego zakresu przedkładane do aprobaty PP. Wojewodów (wzgl. Wicewojewodów) były udzielane — o ile to się poprzednio nie stało — do wglądu Oddziałowi Aprowizacyjnemu.

6) PP. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) ustalą z zakresu spraw aprowizacyjnych te, które zamierzają zastrzec do swojej aprobaty, oraz aprobaty właściwego Naczelnika Wydziału (Samorządowego, względnie Administracyjnego) lub też te, które zechcą pozostawić do samodzielnej decyzji kierownika Oddziału Aprowizacyjnego.

W każdym razie zasadnicze kwestje polityki aprowizacyjnej powinny podlegać aprobacie PP. Wojewodów (P. Kom. Rządu).

7) Powyższe zarządzenie należy niezwłocznie wprowadzić w życie—zarazem uchyla się postanowienia okólnika Nr. 183 z dn. 10. X. 1928 r. w sprawie działalności wojewódzkich referentów aprowizacyjnych (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 7/28, poz. 5) w części dotyczącej utworzenia referatu aprowizacyjnego.

Ponadto oznajmiam co następuje:

a) postanowienia niniejszego okólnika wchodzą również w skład przepisów rozporządzenia „o organizacji Urzędów Wojewódzkich" etc., które już w krótkim czasie zostaną wydane;

b) szczegółowe rozwinięcie zasad współpracy Oddziału Aprowizacyjnego z Wydziałami (Oddziałami) Wojewódzkiemi (i odwrotnie) w szczególności w sprawach mob. w żywn. będzie przedmiotem dodatkowych zarządzeń, które Min. Spr. Wewn. wkrótce wyda.

1 załącznik.

Odpis

Sprawy Aprowizacyjne.

1) sprawy z zakresu nadzoru nad działalnością aprowizacyjną związków komunalnych (miejskie przedsiębiorstwa aprowizacyjne);

2) sprawy dotyczące ogólnej pieczy nad aprowizacją ludności, a m. in. wydawanie we właściwym zakresie ogólnych zarządzeń gospodarczych w sprawach aprowizacyjnych i czuwanie nad ich wykonaniem.

3) sprawy pieczy nad zaopatrzeniem ludności w zboże, mąkę i chleb (sprawy obrotu zbożem, rezerw zbożowych, ograniczeń przemiału, mechanizacji piekarń i t. p.);

4) sprawy pieczy nad zaopatrzeniem ludności w mięso i jego przetwory, nabiał, cukier, węgiel i naftę (sprawy chłodni, rzeźni, targowisk, kas targowych, mleczarni, pijalni i t. p.);

5) nadzór i współdziałanie w powyższych sprawach aprowizacyjnych z instytucjami komunalnemi, społecznemi i spółdzielczemi;

6) sprawy walki z lichwą; nadzór nad działalnością w tym zakresie władz administracji

ogólnej, oraz władz samorządowych w związku z wyznaczeniem cen i zabezpieczeniem podaży przedmiotów powszedniego użytku;

7) sprawy mieszkaniowe wynikłe z ustawy o ochronie lokatorów;

8) udzielanie wytycznych w zakresie karania adm. w sprawach aprowizacyjnych i walki z lichwą;

9) statystyka w zakresie spraw polityki aprowizacji, a m. in. zbieranie danych o stosunkach aprowizacyjnych na obszarze Województwa;

10) współdziałanie w załatwianiu spraw należących do innych Wydziałów (Oddziałów), a będących w związku z zagadnieniami aprowizacyjnemi;

11) sprawy mobilizacji żywnościowej w porozumieniu z Wydziałem Wojskowym stosownie do specjalnych zarządzeń w tym względzie.

83.

Okólnik Nr. 53 z 28 lutego 1929 r. (AA. 2978/1) P.P. Wojewodom (wszystkim) w sprawie dopuszczalności zajmowania w urzędach pocztowych przesyłek pieniężnych w wypadku skierowania przeciwko odbiorcy ekzekucji administracyjnej

do wiadomości i wykorzystania.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. AA. 2978/1.
W. d. 11. VIII. 28 r. L. III-2768/SZ.
Warszawa,
dnia 28 lutego 1929 r.

Do
Pana Wojewody Wileńskiego
W Wilnie.

W związku z poruszonem przez Pana Wojewodę zagadnieniem, czy władze względnie organa egzekucyjne mają prawo zajmowania w trybie art. 42 rozporz. Prezydenta Rzplitej z dn. 22. III. 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342), znajdujących się w urzędach pocztowych sum pieniężnych, adresowanych do odbiorców, przeciwko którym skierowana jest egzekucja administracyjna, wyjaśnia się co następuje:

W wypadkach egzekucji świadczeń pieniężnych dopuszczalność skierowania egzekucji na sumy pieniężne, znajdujące się u osób trzecich, wynika z przepisu art. 26, 1, c) cyt. rozp., — samo zaś wykonanie tego prawa mianowicie — tryb zajęcia uregulowany jest w art. 42 cyt. rozp. Warunkiem wszakże uzależniającem dopuszczalność egzekucji w tym trybie jest — jak to wynika z brzmienia wymienionego art. 26, 1, c) rozp. o postępowaniu przymusowem w administracji, aby odnośna suma pieniężna stanowiła własność zobowiązanego.

O ile przesyłka pieniężna pochodzi z zagranicy, to w myśl art. 7 p. 1 umowy, dotyczącej przekazów pocztowych, zawartej dnia 30. XI. 1920 r. w Madrycie, zatwierdzonej przez Sejm ustawą z dn. 22. IX. 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 85, p. 760) a ogłoszonej przez Prezydenta Rzplitej w dzienniku ustaw Nr. 108, poz. 848 za rok 1927: „Kwoty wpłacone na przekazy pocztowe stanowią własność nadawców aż do chwili wypłaty ich w sposób przepisowy odbiorcom lub ich pełnomocnikom".

Co się tyczy wewnętrznego obrotu przekazów, to z art. 2 p. 3 łącznie z art. 12 rozporz. Prezydenta Rzplitej z 26. VIII. 1927 o odpowiedzialności Skarbu Państwa za przesyłki pocztowe i t. d. (Dz. U. R. P. Nr. 78, p. 679) należy wysnuć, że także nasze ustawodawstwo wewnętrzne stoi na analogicznem stanowisku, jak umowa Madrycka i uważa za właściciela kwot pieniężnych, przesyłanych pocztą nadawcę a nie odbiorcę.

Niezależnie więc od przepisów art. 16 ustawy z dn. 3. VI. 1924 o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, p. 584) należy uznać, że zajęcie na poczcie przesyłek pieniężnych, adresowanych do osób, przeciwko którym prowadzona jest egzekucja administracyjna, — niedopuszczalne jest również z mocy przepisów rozporządzenia o postępowaniu przymusowem w administracji.

84.

Okólnik Nr. 54 z 28 lutego 1929 r. (OL. 1258/3) do PP. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie Gazety Administracji i Policji Państwowej.

Okólnikiem Nr. 199 z dn. 23 października 1928 r. zawiadomiłem Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o zmianie dotychczasowego charakteru i zadania „Gazety Administracji i Policji Państwowej". Zaznaczyłem przy tej sposobności, iż Gazeta ta ma służyć wyszkoleniu pracowników wszystkich działów administracji ogólnej przez wyrabianie jednolitej ideologji administracyjnej, pogłębianie teoretycznej i praktycznej wiedzy administracyjnej, informowanie o wszystkiem godnem uwagi, co się dokonywa w dziedzinie administracji, wzajemne

komunikowanie sobie doświadczeń i krytyczne tych doświadczeń oświetlenie oraz pobudzanie inicjatywy na wszystkich polach pracy administracji i policji.

Począwszy od dnia 1 stycznia 1929 r. Gazeta Administracji jest redagowana w myśl powyższych zasad, a począwszy od 1 lutego zamiast dotychczasowego miesięcznika wydawana jest jako dwutygodnik, wskutek czego zamieszczane w niej wiadomości zyskują znacznie na aktualności.

Zakreślone przeze mnie zadania Gazeta Administracji spełni jednak tylko wówczas jeżeli:

a) będzie należycie rozpowszechniona wśród urzędników władz administracji ogólnej;

b) urzędnicy ci będą zasilali Gazetę Administracji artykułami i wiadomościami bieżącemi z zakresu administracji i praktyki lokalnej.

Skierowany w okólniku Nr. 199 apel do P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o podanie powyższego okólnika do wiadomości podwładnych funkcjonarjuszów i czuwanie nad rozwojem czytelnictwa Gazety, oraz zasilaniem jej łamów artykułami, nie wydał dotąd żadnego rezultatu. Przywiązując wielką wagę do rozwoju i spopularyzowania Gazety Administracji w interesie szkolenia urzędników administracji ogólnej, zarządzam co następuje:

1) należy bezzwłocznie zaprenumerować Gazetę Administracji w takiej ilości, ażeby każde starostwo oraz każdy wydział w urzędzie wojewódzkim otrzymywał najmniej jeden egzemplarz Gazety;

2) należy wydać zarządzenie, ażeby starostowie względnie naczelnicy wydziałów w urzędach wojewódzkich udostępnili wszystkim urzędnikom referującym zaznajomienie się z każdym numerem Gazety Administracji;

3) należy zwrócić uwagę organów komunalnych na Gazetę Administracji i zachęcić je do prenumerowania tej Gazety;

4) należy wezwać wszystkich urzędników administracji ogólnej do zasilania łamów Gazety Administracji — z tem, że może to następować bądź przez nadsyłanie obszerniejszych artykułów rozumowanych, bądź przez nadsyłanie krótkich wiadomości i spostrzeżeń z zakresu administracji lokalnej, bądź wreszcie przez skierowywanie do Gazety Administracji zapytań w ciekawszych kwestjach z dziedziny praktyki administracyjnej. Za materjały, z których Gazeta Administracji skorzysta, będzie wypłacała autorom odpowiednie honorarjum. Wszelką korespondencję winni autorowie kierować bezpośrednio pod adresem redakcji Gazety (Warszawa, ul. Długa Nr. 38);

5) Uważam za rzecz niezbędną, ażeby kronika Gazety Administracji podawała stale przegląd ważniejszych faktów z dziedziny administracji ogólnej na obszarze całego Państwa i to zarówno w dziedzinie administracji wewnętrznej jak i działów zespolonych (ew. także działów niezespolonych). Ponieważ wiadomości takie skupiają się z natury rzeczy przedewszystkiem w urzędzie wojewódzkim zarówno ze względu na zespolenie w nim 6 działów administracji, jak ze względu na wgląd tego urzędu w sprawy samorządowe oraz w życie województw jako jednostek regjonalnych, jak ze względu na współdziałanie administracji ogólnej z urzędami niezespolonemi, jak wreszcie ze względu na stanowisko P. P. Wojewodów i Starostów jako reprezentantów Rządu — przeto kronika Gazety Administracji powinna być stale zasilana przedewszystkiem przez urzędy wojewódzkie. W tym celu zarządzam co następuje:

P. Wojewoda wyznaczy w urzędzie wojewódzkim urzędnika, którego obowiązkiem będzie gromadzić materjały dla kroniki Gazety Administracji i materjały te po ogólnem przejrzeniu przez Pana Wojewodę względnie Pana Wicewojewodę przesyłać najmniej raz w miesiącu redakcji Gazety Administracji.

Nazwisko powyższego urzędnika należy podać do wiadomości M. S. Wewn.

O ile chodzi o rodzaj wiadomości nadających się do kroniki Gazety Administracji zwracam uwagę, iż chodzi o wiadomości natury ogólniejszej, zatem takie, które mogą interesować szersze koła czytelników. Wyłączam zatem wiadomości o znaczeniu czysto lokalnem, jak sprawozdania z przebiegu uroczystości i t. p. Materjały nadsyłane dla kroniki Gazety Administracji winny obejmować oczywiście całokształt spraw województwa, więc conajmniej wszystkie działy zespolone. W tym celu w drodze zarządzenia wewnętrznego zapewni Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) referentowi kroniki odpowiedni kontakt ze wszystkiemi wydziałami urzędu wojewódzkiego oraz starostami, które winny z nim w tym względzie współpracować.

Odpis zarządzeń wydanych na podstawie niniejszego okólnika należy nadesłać mi do dnia 15 marca r. b.

85.

Okólnik Nr. 55 z 5 marca 1929 r. (Wojsk. 230/258) P. P. Wojewodom (wszystkim) oraz Komisarzowi Rządu w Warszawie w sprawie wydawania duplikatów dowodów tożsamości koni.

Odpis rozkazu Sztabu Głównego, uzgodniony z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, przesyła się do wiadomości oraz pouczenia podległych władz administracji ogólnej.

SZTAB GŁÓWNY
Oddział I.
L. dz. 156/Og.
Warszawa,
dnia 20. II. 1929 r.

Odpis

Na zapytanie Panów D-ców O. K. i Wojewodów w sprawie wydawania duplikatów dowodów tożsamości koni wyjaśniam:

1) rejonowi inspektorowie koni powinni wydawać duplikaty dowodów tożsamości koni i żądać uiszczenia opłaty stemplowej (znaczki na 4 zł.) przez właścicieli koni we wszystkich wypadkach zagubienia, zniszczenia, spalenia itp. oryginału (niezależnie od stopnia winy i zamożności właściciala konia);

2) w wypadkach, gdy rejonowy inspektor koni stwierdzi, że dowód tożsamości jest błędnie wypełniony (błędny opis konia lub t. p.) powinien zrobić odpowiednje poprawki i potwierdzić je swoim podpisem i pieczęcią. W wyjątkowych wypadkach, gdyby nie można było zrobić poprawek na starym dowodzie tożsamości, rejonowy inspektor koni może wydać nowy dowód tożsamości (bez opłaty stemplowej).

Stary i nowy „dowód tożsamości" rejonowy inspektor koni przesyła do gminy ostatniego zameldowania konia celem:

a) wpisania nowego dowodu do odpowiedniej księgi ewidencyjnej i wydania go właścicielowi konia;

b) wykreślenia starego dowodu z księgi i unieważnienia go w trybie przepisanym wyjaśnieniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do § 27 Instrukcji dla Urzędów Gminnych o prowadzeniu ewidencji koni L. 600/28.

Szef Sztabu Głównego
(—) *Piskor*
Generał Dywizji

Otrzymują:
D-ca O. K. I. — Warszawa
„ „ II. — Lublin
„ „ III. — Grodno
„ „ IV. — Łódź
„ „ V. — Kraków
„ „ VI. — Lwów
„ „ VII. — Poznań
„ „ VIII, — Toruń
„ „ IX. — Brześć n/B.
„ „ X. — Przemyśl
Szef Wydz. Wojsk. MSWewn.— do wiadomości.

86.

Okólnik Nr. 56 z 5 marca 1929 r. (AP. 9637/1) do pp. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st Warszawy w sprawie pobierania opłat od cudzoziemców.

Jeden z pp. Wojewodów zwrócił się do Ministerstwa z następującem zapytaniem:

„Z uwagi na postanowienia art. 15 rozp. z 26. 8. 26 (Dz. Ust. R. P. 83, poz. 465) oraz z powodu przewidzianych opłat w załączniku Nr. 2, 3, 7, 8, 12, 14 i 15 do rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1928 r. (Dz. Ust. R. P. 5, poz. 49), proszę o bliższe wyjaśnienie w jakiej wysokości należy pobierać w tych wypadkach opłaty ewent czy w znaczkach stemplowych".

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia:

Ponieważ art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13.VIII 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) nie został rozwinięty w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15.XII 1928 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 5, poz. 49), nie należy pobierać od cudzoziemców żadnych innych opłat, aniżeli przewidziane w obowiązujących przepisach o opłatach stemplowych. Klauzule „pobrano opłaty zł...", znajdujące w załącznikach NN. 2, 3, 7, 8, 12, 14 i 15, zostały tam umieszczone w tym celu, aby mogły być wypełniane przez władze administracji ogólnej z chwilą gdy ewentualnie zostanie wydane rozporządzenie wykonawcze do art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o cudzoziemcach, wprowadzające specjalne opłaty.

Jak długo to nie nastąpi, należy te klauzule pozostawiać niewypełnionemi, a należne opłaty stemplowe pobierać w formie znaczków (marek) stemplowych.

87.

Okólnik Nr. 57 z 11 marca 1929 roku (AC. 6449/1/R) do P. P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie zmiany nazwisk.

W związku z mojem rozporządzeniem z dnia 11 października 1928 r. Dz. Ust. Nr. 93 poz. 828 z 1928r., przekazującem Panom decyzję w przedmiocie zmiany nazwisk, przesyłam wytyczne, któremi się należy kierować przy załatwieniu spraw o zmianę nazwiska.

I. Podstawę prawną do orzekania w sprawach zmiany nazwiska stanowią:

Ustawa z dnia 24 października 1919 roku w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. Nr. 88, poz. 478); rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 4 lipca 1921 r. w przedmiocie rezciągnięcia na ziemię wschodnią przepisów o zmianie nazwisk (Dz. U. Nr. 66, poz. 423); ustawa z dnia 23-go czerwca 1921 roku o wprowadzeniu ustawy o zmianie nazwisk na obszar b. dzielnicy pru-

skiej (Dz. U. Nr. 75, poz. 511); rozporządzenie Min. Spraw Wewn. i Min. b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 16 września 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy o zmianie nazwisk (Dz. U. Nr. 92, poz. 678) oraz powołane wyżej rozporządzenie Min. Spr. Wewn. z dnia 11 października 1928 r. o dekoncentracji niektórych kompetencji (Dz. U. Nr. 93, poz. 828).

Okólnik Min. Spr. Wewn. z dnia 15 grudnia 1921 r. Nr. 140 ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Min. Spr. Wewn. Nr. 1, poz. 4 ex 1922 r., zawierający wskazówki do rozporządzenia wykonawczego z dnia 16 września 1921 r. (Dz. U. Nr. 92, poz. 678) pozostaje nadal w mocy, oczywiście z odpowiedniemi zmianami w tekście, w związku z przekazaniem tych spraw Panom Wojewodom i P. Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę. W myśl art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. Dz. U. Nr. 88. poz. 478 zezwolenia na zmianę nazwiska udzielał Minister Spraw Wewnętrznych w I i ostatniej instancji. Obecnie na zasadzie § 1 rozporz. Min. Spr. Wewn. z dn. 11 października 1928 r. Dz. U. Nr. 93, poz. 828 to uprawnienie Ministra Spraw Wewnętrznych przekazane zostało Panom, z tem jednak, że od decyzji Panów, jako władzy orzekającej w I instancji, przysługuje stronom odwołanie do Min. Spraw Wewn., a to w myśl art. 82 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 roku Dz. U. Nr. 36, poz. 341 z 1928 r. o postępowaniu administracyjnem. To samo dotyczy i sprzeciwów, wnoszonych przez osoby trzecie w przedmiocie zamierzonej zmiany nazwiska, a o których stanowi art. 4 ustawy z 24 października 1919 r. Dz. U. Nr. 88, poz. 478 i § 6 rozporz. Min. Spr. Wewn. z 16 września 1921 r. Dz. U. Nr. 92, poz. 678. Min. Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że uprawnionymi do zgłaszania sprzeciwów, są nietylko osoby posiadające takie same nazwisko, jakie proszący o zmianę przybrać zamierza, lecz także i inne osoby, z ważnych powodów mogą zgłosić sprzeciw. Odróżnienie tych dwóch kategorji osób uprawnionych do zgłaszania sprzeciwów, widoczne jest w brzmieniu art. 4 ustawy z 24. X. 1919 r. który sprzeciwom osób noszących takie samo nazwisko przyznaję stanowisko uprzywilejowane, mianowicie uznaje taki sprzeciw za bezwzględną przeszkodę do udzielenia zezwolenia na przybranie nazwiska, przeciwko któremu zgłoszono sprzeciw. W wypadkach więc nieuwzględnienia przez Panów wniesionego sprzeciwu, stronie służy prawo odwołania się do Min. Spraw Wewnętrznych. Z powyższego wynika, że w orzeczeniach wydawanych przez Panów jako władze I-szej instancji, a odmawiających zezwolenia na zmianę nazwiska, względnie nieuwzględniających wniesionych sprzeciwów przeciw zamierzonej zmianie nazwiska, należy umieszczać pouczenie o przysługującym stronom środku prawnym, formując je w myśl art. 83 i 89 ust. 1 Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 22-go marca 1928 r. Dz. U. Nr. 36 poz. 341 o postępowaniu administracyjnem.

II. Art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. Dz. U. Nr. 88, poz. 478 z 1919 r. stanowi, że zezwolenie na zmianę nazwiska może być udzielone tylko w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie i że brzmienie niepolskie nazwiska nie jest dostatecznym powodem, do zmiany.

Art. 2. tejże ustawy nakazuje proszącemu wyłuszczyć powody zamierzonej zmiany nazwiska i wskazać nazwisko, które pragnie przybrać. Z powyższego wynika: 1) że udzielenie zezwolenia na zmianę nazwiska zależy od swobodnej oceny władzy; 2) że zezwolenia takiego można udzielać tylko w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie i 3) że prośba o zmianę nazwiska winna być należycie umotywowaną. Wreszcie z brzmienia art. 4 tej samej ustawy, w którym jest mowa o prawie wnoszenia przez osoby trzecie sprzeciwów, przeciw zamierzonej zmianie nazwiska wynika że ustawa ta pośrednio stwarza ochronę prawną nazwisk już używanych przez osoby inne i nie pozwala — wbrew woli tych osób — na przybieranie takich samych nazwisk osobom trzecim.

Rozpatrując powyższe zastrzeżenia ustawowe dochodzi się do wniosku, że jakkolwiek niema zasadniczych przeszkód do liberalnego traktowania próśb o zmianę nazwiska, to jednak liberalizm ten nie może być zbyt daleko posuniętym.

I tak zasadniczo zezwalać należy na zmianę nazwisk takich, których brzmienie jest wprawdzie polskie, które jednak są wyrazami, utrudniającemi danej osobie współżycie ze społeczeństwem, zarobkowanie lub wykonywanie zawodu, narażającemi na śmieszność w środowisku, w którem dana osoba żyje. Nazwiskami tego ostatniego rodzaju mogą być nazwiska wyrażające nazwy niektórych zwierząt, lub przedmiotów, następnie nazwiska utworzone z „wyzwisk“, zawodu lub takich właściwości ciała lub charakteru, które w omawianem środowisku ośmieszają noszącego takie nazwisko. Analogicznie postępować należy w sprawach próśb o zmianę nazwiska tych osób, które używają nazwisk o brzmieniu niepolskiem, a które w przetłumaczeniu na język polski podpadają pod kategorję wyrazów, wyżej przykładowo wyliczonych. Natomiast tylko w wyjątkowych wypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących, należy dozwalać zmiany nazwisk o brzmieniu niepolskiem, nazwisk, których znaczenie — w tłómaczeniu na język polski — nie stanowi wyrazu, któryby podpadał pod wyżej wymienione kategorje nazwisk.

III. Zasadniczo odmawiać należy prośbom o zmianę nazwiska na nazwisko podwójne — choćby w tem nowem podwójnem nazwisku miało pozostać nazwisko dotychczasowe. Tylko w drodze wyjątku możnaby zezwalać na przybranie nazwisk, które były przez proszącego używane w b. formacjach wojskowych polskich lub w wojsku polskiem, w czasie wojny światowej, jako pseudonimy, o ile proszący udowodni, że nie z własnej winy nie mógł we właściwym czasie skorzystać z przepisów ustawy z dnia 11 maja 1920 r., w przedmiocie uznania

nazwisk, przybranych podczas służby wojskowej (Dz. U. Nr. 42, poz. 251) i pod warunkiem, że odpowiada całkowicie wymogom art. 1 tej ustawy.

IV. Prośby żon rozwiedzionych o przywrócenie im, względnie zezwolenie na używanie nazwiska panieńskiego, należy traktować w płaszczyźnie zmiany nazwiska na ogólnych zasadach, stosując przepisy ustawy o zmianie nazwisk (Dz. U. Nr. 88, poz. 478 z 1919 r.) oczywiście o tyle tylko, o ile specjalne ustawy nie stanowią inaczej.

V. Dotychczasowa praktyka szła w tym kierunku, że odmawiano zezwolenia na zmianę nazwiska na nazwisko o brzmieniu niepolskiem względnie o brzmieniu polskiem, jednak nie zgodnem w swej pisowni, z duchem języka polskiego.

O ile więc zupełnie słusznem jest — i tego w przyszłości przestrzegać należy, by nowo obrane nazwisko polskie było w swem brzmieniu zgodne z duchem języka polskiego i jego pisownią, o tyle zbyt rygorystyczne przestrzeganie zasady odmawiającej zezwolenia na zmianę nazwiska na nazwisko o brzmieniu niepolskiem nie da się nadal utrzymać, szczególnie w odniesieniu do osób, wprawdzie obywateli polskich, ale niepolskiej narodowości.

Gdy zatem osoby narodowości np. ruskiej proszą o zezwolenie na zmianę nazwiska na nazwisko o brzmieniu ruskiem, to, o ile oczywiście prośba ich wogóle zasługuje na przychylne traktowanie, należy prośby takie uwzględniać.

To samo odnosi się do osób narodowości żydowskiej pochodzących z t. zw. małżeństw rytualnych, które noszą nazwiska o brzmieniu niemieckiem i zabiegają o zmianę nazwisk na nazwiska również o brzmieniu niemieckiem, a czynią to celem uzyskania zezwolenia na używanie nazwiska, z którego korzystają nielegalnie. Zezwolenia takiego należy udzielać w wypadkach, gdy proszący nie może uzyskać prawa do używania nielegalnie noszącego nazwiska persubsequens matrimonium, z powodu śmierci jednego z rodziców. W wypadkach zatem, w których możliwa jest zmiana nazwiska, w sposób dopiero co wskazany (per subseques matrimonium), należy odmawiać prośbom o zmianę nazwiska.

VI. Jak to już wyżej w ustępie II wskazano art. 2 ustawy o zmianie nazwisk (Dz. U. Nr. 88, poz. 478 z 1919 r.) nakazuje proszącemu wskazać nazwisko, które przybrać zamierza.

Z powyższego wynikałoby, że wola strony przybrania takiego — a nie innego nazwiska — jest jej prawem, które przez władzę orzekającą nie może być kwestjonowane. Praktyka jednak wykazała że strony zabiegające o zmianę nazwiska okazują zbyt często chęć przybrania nazwiska, które jest bardzo rozpowszechnione lub znane, wskutek czego, narażając się na sprzeciw, z art. 4 tejże ustawy, nie tylko nie osiągają swoich zamierzeń, lecz narażają siebie i władze na stratę czasu oraz na koszta, połączone z ogłoszeniem zamiaru zmiany nazwiska w Monitorze Polskim i trzech dziennikach krajowych. Rzeczą tedy władzy orzekającej będzie, uprzedzać strony, że zamiar ich przybrania nazwiska rozpowszechnionego lub znanego spotkać się może z uzasadnionym prawnie sprzeciwem i proponować im wybranie sobie innego nazwiska, względnie podanie władzy orzekającej kilku innych nazwisk do wyboru.

Szczególnie ten tryb postępowania stosować należy do próśb o zmianę nazwiska, wnoszonych przez ludność wiejską, które zasadniczo należy traktować najliberalniej, mając na uwadze, że właśnie na wsi największa liczba osób posiada nazwiska, o których mowa wyżej w II ustępie. W ten sposób nietylko zaoszczędzi się stronom straty czasu i uchroni je od niepotrzebnych kosztów, ale także stworzy się pewną ochronę nazwisk używanych, czego specjalne przepisy ustawowe nie przewidują, Niewątpliwie bowiem istnieje taka potrzeba ochrony pewnych nazwisk przed zbytniem rozpowszechnieniem ich i tę potrzebę społeczeństwo rozumie i dostatecznie docenia.

Ochrony takiej wymagają nazwiska znane i zasłużone np. w historji, literaturze, nauce, sztuce, na polu zasług wojskowych, politycznych i t. p. Nadto nie leży w interesie ogólnym z uwagi na trudność, jaka powstać może w orjentowaniu się co do identyczności osób, używających w dużej liczbie tych samych nazwisk, by osoby zmieniające swoje nazwisko rodowe przybierały nazwisko zbyt rozpowszechnione, choćby ono było pospolite nie podpadało pod kategorję nazwisk znanych i zasłużonych.

Z powyższych względów na kwestję wyboru nazwiska należy zwrócić baczną i specjalną uwagę.

Wreszcie, jakkolwiek niema specjalnego przepisu, któryby zabraniał przybierania nazwisk cudzoziemskich, to jednak i w tym kierunku należy nie dopuszczać do zezwalania na zmianę nazwiska na nazwisko cudzoziemskie, znane i zasłużone, ze względów kurtuazji międzynarodowej.

VII. Przechodząc do omówienia sprawy należytego badania przez władzę orzekającą tak odpowiedniego uzasadnienia próśb, o zmianę dotychczasowego nazwiska, jak i motywów wnoszonych sprzeciwów, zwraca się szczególną uwagę na brzmienie art. 2, 3 i 4 ustawy o zmianie nazwisk (Dz. U. Nr. 88, poz. 478 z 1919 r.) oraz na przepisy rozporządzenia ministerjalnego z 16. 9. 1921 r. Dz. U. Nr. 92, poz. 678 z 1921 r.

wreszcie na wskazówki zawarte w okólniku Min. Spraw Wewn. z 15. 2. 1921 r. Nr. 140 (Dz. Urzęd. Min. Spr. Wewn. Nr. 1, poz. 4 ex 1922 r.). Po zbadaniu, że strona prosząca o zmianę nazwiska uczyniła zadość wymogom ustawowym, od których nikt uchylić się nie może, należy zbadać także czy uczyniła ona zadość jeszcze i tym warunkom, które podane są w okólniku Min. Spr. Wewn. Nr. 140. Jak dotychczasowa praktyka wykazała, Min. Spraw Wewnętrznych otrzymywało niejednokrotnie do decyzji sprawy niedostatecznie i nienależycie przygotowane.

Szczególnie częste były wypadki niezbadania czy strona nie była sądownie karaną, co ma ogromne znaczenie dla ocenienia, czy powodem prośby o zmianę nazwiska nie jest ukryta chęć zatarcia śladów ukarania, co w sferach handlowych i kupieckich, na tle postępowania upadłościowego, może się zdarzać niejednokrotnie; również były wypadki stawiania wniosków o uwolnienie strony od opłaty stemplowej za zmianę nazwiska, mimo, iż strona o to wcale nie prosiła — lub też, gdy strona o to prosiła, a z akt sprawy wynikało, że proszący jest osobą zamożną.

Te i tym podobne niedokładności — w należytem i wszechstronnem rozpatrzeniu i przygotowaniu sprawy do decyzji — nie mogą mieć miejsca, i w tym kierunku należy wydać powiatowym (grodzkim) władzom administracji ogólnej odpowiednie pouczenia i wskazówki.

VIII. Zauważa się, że § 1 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 11. 10. 1928 r. (Dz. U. Nr. 93, poz. 828 z 1928 r.) przekazano Panom nietylko orzekanie o zmianie nazwiska i rozstrzyganie wniesionych sprzeciwów, przeciw zamierzonej zmianie nazwiska, lecz również i decyzje co do zwalniania proszących o zmianę nazwiska od opłat w całości, lub w części (art. 156 p. 2 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1. 7. 1926 r. Dz. U. Nr. 98, poz. 570).

Oczywiście rozumie się samo przez się, że jest tu mowa o uwolnieniu od opłaty stemplowej (w całości lub w części) za sam akt zmiany nazwiska, która w obecnej chwili wynosi łącznie z dodatkiem 10% kwotę 220 złotych. Nie można natomiast zwalniać nikogo od kosztów połączonych z ogłoszeniami w Monitorze Polskim i w trzech dziennikach krajowych, o czem mowa w §§ 5 i 8 rozp. minist. z 16. 9. 1921 r. (Dz. U. Nr. 92, poz. 678 z 1921 r.) oraz w art. 3 ustawy z 24. 10. 1919 r. (Dz. U. 88, poz. 478 z 1919 r.).

Z uprawnień o zwalnianie od opłaty za zmianę nazwiska w całości lub w części, należy oględnie korzystać mając na uwadze interes Skarbu Państwa.

Oczywiście oprócz faktycznego stwierdzenia niezamożności proszącego, należy brać pod uwagę rówież i okoliczność, czy motywem prośby o zmianę nazwiska jest istotnie tak przykre brzmienie nazwiska, że nietylko interes osobisty strony, ale i interes publiczny domagają się tej zmiany.

IX. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaobserwowało, że niektórzy Panowie Wojewodowie w ogłoszeniach o zmianie nazwiska, umieszczonych w Monitorze Polskim, używają wyrażeń, które w tekście odnośnej ustawy, czy rozporządzenia nie są użyte, np. zamiast słów w art. 4 ustawy o zmianie nazwisk: „wolno zgłosić sprzeciw" — używają słów: „wolno wnosić zarzuty". Dla porządku należałoby tego unikać i używać wyrażeń z tekstu ustawy. Zaobserwowano również wypadki umieszczania w ogłoszeniach w Monitorze Polskim, przy przytaczaniu dat osobistych strony, słowa: „... syn (córka) nieślubny...". Ponieważ przepisy ustawowe nie wymagają ogłaszania czy pochodzenie strony jest ślubne, czy nieślubne — należy zaniechać w ogłoszeniach słowa: „nieślubny(a)".

X. W wypadkach specjalnych, którychby ani przepisy ustawowe, ani dyrektywy Ministerstwa należycie nie rozstrzygały, zechcą się Panowie zwracać o wskazówki do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

88.

Okólnik Nr. 58 z 13 marca 1929 r. (AP. 9796|1) do P. P. Wojewodów w sprawie wpuszczania do Rzeczypospolitej cudzoziemców z wizami nieodpowiadającemi ustalonym wzorom i następnego regulowania ich pobytu czasowego.

Wydając w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych rozporządzenie z dnia 15. XII. 1928 roku o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 5. poz. 49), Minister Spraw Wewnętrznych ustalił w § 45 vacatio legis na okres 2 miesięcy, aby władze administracji ogólnej i urzędy konsularne miały czas dla zaznajomienia się z jego postanowieniami i dla przygotowania koniecznych druków tudzież stempli.

Należy się liczyć z tem, że z powodu niespodziewanych tegorocznych trudności komunikacyjnych, wywołanych na całym świecie klęską mrozów i opadów atmosferycznych, — Dziennik Ustaw z omawianem rozporządzeniem nie dotarł na czas do niektórych placówek zagranicznych, wobec czego niektóre urzędy konsularne, a zwłaszcza te, które urzędują poza Europą, będą jeszcze przez czas pewien po dn. 26. III

b. r. wystawiały cudzoziemcom wizy w dobrej wierze według dotychczasowych wzorów, a zatem nieodpowiadające nowym przepisom. Oczywiście okoliczność ta nie może wywołać ujemnych skutków dla cudzoziemców, korzystających bez swej winy z wiz w tej formie, w jakiej wystawiły je im konsularne władze polskie.

Celem uniknięcia wszelkich wątpliwości interpretacyjnych proszę Pana Wojewodę, aby niezwłocznie, a w każdym razie przed dniem 27. III b. r., polecił pouczyć organa powołane do kontroli osobowego ruchu granicznego: 1) ażeby przez czas 3—4 miesięcy nie kwestjonowały wiz, wystawionych po dn. 26 marca b. r., a nieodpowiadających wzorom, podanym w załącznikach Nr. Nr. 1, 4, 5 i 6 i 2) ażeby na granicy przy kontroli paszportów cudzoziemcom takim wręczały lub wkładały do paszportów kartki informacyjne, których wzór załącza się.

Pierwszy ich nakład drukuje Min. Spraw Wewnętrznych w ilościach od 2.000—10.000 egz. na województwo graniczące z obcem państwem. Gdyby te ilości okazały się niewystarczające, wydrukowaniem dalszego nakładu winny się zająć urzędy wojewódzkie względnie starostwa graniczne, stosownie do uznania P. Wojewody. Kartki informacyjne winny być przed 27. III b. r. dostarczone w stosownych ilościach do punktów, przeznaczonych dla przekraczania granic państwowych.

Powiatowe władze administracji ogólnej, do których będą się zgłaszali cudzoziemcy takiej kategorji, mają bezpłatnie wystawiać w paszportach wizy uzupełniające według wzoru, podanego w rozporządzeniu o ruchu cudzoziemców w załączniku Nr. 16, przestrzegając analogicznie postanowień części I o pobycie czasowym indywidualnym.

Miejsca kropkowane w wizie uzupełniającej należy wypełniać w następujący sposób:

a) Na wizie należy wystawić numer, pod którym dana sprawa została zapisana w urzędzie starościńskim;

b) Przy oznaczaniu celu pobytu najpierw należy wypisać słowo „zarobkowym" lub „niezarobkowym", a potem bliżej określić zwięźle i możliwie ściśle istotny cel pobytu według oświadczenia cudzoziemca, a więc np. „zarobkowym jako buchalter firmy Dax w m. Łodzi", lub „zarobkowym, jako monter w fabryce Rudzki w Warszawie", lub „zarobkowym dla założenia (prowadzenia) przedsiębiorstwa wyrobu torebek skórzanych we Lwowie", lub „niezarobkowym dla odwiedzenia rodzeństwa w Toruniu", lub „niezarobkowym dla zwiedzenia Polski", lub „niezarobkowym dla leczenia się w Zakopanem" i t. p. W razie, gdy cudzoziemiec ma kilka celów do osiągnięcia, należy w wizie uzupełniającej uwidocznić ten cel, którego osiągnięcie wymaga najdłuższego czasu;

c) Jeżeli cudzoziemiec oświadczy, że zamierza w czasie trwania pobytu czasowego przekraczać granice Rzeczypospolitej, a cel pobytu usprawiedliwia taki zamiar, należy po wyrazie „do" wypisać bądź „wielo", bądź „dwu", „trzy" i t. p., zależnie od danego wypadku, a w razie, gdy cudzoziemiec nie ma takiego zamiaru lub zamiar taki nie jest usprawiedliwiony celem pobytu, — należy wykreślić słowa: „z prawem do .... krotnego przekraczania granic Rzeczypospolitej przez każdy punkt przejściowy w ....";

d) Jeżeli powiatowa władza administracji ogólnej uzna za celowe, aby cudzoziemiec mógł przekraczać granice państwowe tylko w określonych punktach, może wyszczególnić punkt przejściowy, skreśliwszy wyraz „każdy", zaś w przeciwnym wypadku winna pozostawić wyraz „każdy", a natomiast skreślić: „w................";

e) Czas pobytu nie może przekraczać 2 lat i nie może wybiegać poza czas ważności paszportu cudzoziemca (por. § 1 ust. 2, § 4 p. d); poza tą ogólną wskazówką, — za kryterjum przy ustalaniu długości pobytu czasowego należy brać cel pobytu i wolę cudzoziemca, co jest jedną z zasadniczych inowacyj rozporządzenia o ruchu cudzoziemców; rozumie się, że związek pomiędzy niemi winien być przestrzegany, to znaczy: jeśli cudzoziemiec określi, że dla osiągnięcia danego celu potrzeba mu niewspółmiernie długiego czasu, powiatowa władza administracji ogólnej może sprowadzić czas trwania pobytu do właściwych granic; jeżeli natomiast w oświadczeniu cudzoziemca jest logika czy też życiowe ujęcie prośby, — należy mu iść na rękę, aby przez nieuzasadnione trudności nie znaleźć się w kolizji z §§ 5 i 6 rozporządzenia o ruchu cudzoziemców i unikać wszelkich nawet pozorów szykan;

f) Datą wystawienia wizy uzupełniającej winien być dzień, w którym cudzoziemiec zgłasza się z kartką informacyjną, ponieważ pow. władza administracji ogólnej winna sprawę załatwić niezwłocznie, co nie jest trudnem, jeśli zważyć, że decyzja zapada po rozmowie z cudzoziemcem, który wszak może udzielić wszelkich informacyj i odrazu może przy umiejętnem stawianiu pytań — usunąć nasuwające się władzy wątpliwości. Fałszywe zeznania cudzoziemca odbiją się zresztą ujemnie na nim samym, jak na to wskazuje wyraźnie art. 16 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o cudzoziemcach.

1 zał.

Załącznik.

WZÓR

Kartka informacyjna.

Ponieważ paszport pański nie posiada przepisowej wizy, należy zgłosić się z nim niezwłocznie po przybyciu do celu podróży u miejscowej powiatowej władzy administracji ogólnej (starosty, prezydenta miasta, dyrektora policji) dla bezpłatnego otrzymania wizy uzupełniającej. Zaniedbanie tego może narazić na trudności w czasie pobytu.

Avis très important.

Dès l'arrivée au but de votre voyage vous devez vous présenter, muni de votre passeport, devant l'autorité locale compétente (starosta, ou prezydent miasta, ou dyrektor policji) pour obtenir un visa supplémentaire gratuit, car le visa, que vous possedez n'est pas valable.

Faute de remplir cette formalité vous vous exposez aux risques d'être inquiété pendant votre séjour en Pologne.

V.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

89.

Pismo z 23 lutego 1929 r. Nr. OB. 2302 P. P. Wojewodom i P. Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy w sprawie korespondencji telegraficznej starostw z konsulatami.

do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń.

MINISTERSTWO
POCZT I TELEGRAFÓW
Wydział X
Nr. 257/X.
Warszawa, dn. 5.II.1929 r.

Odpis

Do
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
w miejscu

Konsulat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Chicago zwrócił się za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych z zażaleniem, że niektóre starostwa, prawdopodobnie przez nieświadomość, nie przesyłają odpowiedzi telegraficznie na zapytania Konsulatu, pomimo, że Konsulat zgóry opłaca odpowiedź w kwocie fr. zł. 8.35.

W związku z powyższem Ministerstwo Poczt i Telegrafów wyjaśnia, że do Ameryki istnieje kilka rodzajów telegramów poza telegramami zwykłemi (pełnopłatnemi).

Tak np. przesłana kwota fr. zł. 8.35 wystarcza na opłacenie 5 słów telegramu zwykłego do Chicago III albo 10 słow telegramu niespiesznego (półpłatnego), od którego taksa wynosi połowę normalnej.

Taki telegram niespieszny, oznaczony LCO w razie tekstu polskiego, LCD angielskiego i LCF francuskiego, otrzyma Konsulat na drugi dzień po nadaniu, najdalej na trzeci, podczas gdy odpowiedź listowna może nadejść do Chicago przeciętnie po upływie 16 dni.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów uprasza o powiadomienie o powyższem zainteresowanych nadmieniając, że szczegółowe informacje udzielają każdorazowo miejscowe urzędy pocztowo-telegraficzne.

VI.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerswie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 stycznia 1929 r.

A. w Zarządzie Centralnym Ministerstwa

Mianowani:

naczelnik wydziału w VI st. sł. Czapiński Władysław — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 18.I 1929 r.

naczelnik wydziału w VI st. sł. Porowski Marceli — naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 18.I 1929 r.

naczelnik wydziału w VI st. sł. Szwalbe Stanisław — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 25.I 1929 r.

prow. radca ministerjalny w VI st. sł. Dr. Zachert Marjan — radcą ministerjalnym w VI st. sł. dnia 21.I 1929 r.

b. prow. urzędniczka VIII st. sł. Prószkowska Ludwika — do odwołania rejestratorem w IX st. sł. dnia 31.I 1929 r.

Zwolnieni:

referendarz VII st. sł. Lenartowicz Jan Stanisław — z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Robót Publicznych dnia 30.I 1929 r.

rejestrator IX st. sł. Alszerówna Zofja — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 31.I 1929 r.

B. W Głównym Urzędzie Statystycznym:

Mianowany.

referendarz VII st. sł. Stopczyk Wojciech — radcą ministerjalnym w VI st. sł. dnia 31.I 1929 r.

Zwolniony:

referendarz VII st. sł. Składkowski Borzywoj — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 29.I 1929 r.

C. W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowany:

przeniesiony w stan spoczynku lekarz major w Krakowie Dr. Sochacki Władysław — prymarjuszem w VI st. sł. w Państwowym Szpitalu dla umysłowo-chorych w Kobierzynie dnia 2.I 1929 r.

D. We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku:

naczelnik wydziału w VI st. sł. Dr. Wittek Karol — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 25.I 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie:

b. naczelnik wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku Chmielowski Jan — inspektorem wojewódzkim w VI st. sł. dnia 8.I 1929 r.

prow. naczelnik wydziału w VI st. sł. Walicki Tadeusz — do odwołania naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 25.I 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie:

radca wojewódzki w VI st. sł. Krzywoszyński Jakób — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 31.I 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu:

kontraktowy pracownik w IX grupie uposażenia w Starostwie pow. w Równem Eisler Jan Zygmunt — sekretarzem w IX st. sł. dnia 11.I 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie.

radca wojewódzki w VI st. st. Ostrowski Stanisław — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 31.I 1929 r.

asesor w VII st. sł. Pogorzelski Stanisław — referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 31.I 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie:

naczelnik wydziału w VI st. sł. Rakowski Józef — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 29.I 1929 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. Wiśniewski Stefan — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 31.I 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim w Łucku:

prow. referendarz w VIII st. sł. Lisiecki Mikołaj — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 30.I 1929 r.

referendarz w VII st. sł. Krasiński Henryk — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 25.I 1929 r.

Przeniesieni.

kontroler IX st. sł. Dreher Wacław — z Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie do

Starostwa powiatowego we Lwowie dnia 2.I 1929 r.

referendarz VII st. sł. Sardecki Władysław — z Wołyńskiego Urzędu Wojewódzkiego do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu dnia 11.I.1929 r.

mianowany radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 25.I 1929 r.

referendarz VII st. sł. Holuka Leon — z Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach do Starostwa w Kielcach dnia 25.I.1929 r.

referendarz VII st. sł. Rosicki Jerzy — z Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi do łódzkiego Starostwa grodzkiego dnia 23.I.1929 r.

Zwolnieni ze służby:

radca wojewódzki w VI st. sł. w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim w Toruniu Bohdanowicz Franciszek — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 29.I.1929 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Wołyńskim Urzędzie Wojewódzkim w Łucku Dr. Hilarowicz Tadeusz — z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Reform Rolnych dnia 31.I.1929 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie Raue Paweł — z dniem 22.I 1929 r.

pozostający w stanie nieczynnym radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie Obrocki Kazimierz — z dniem 21.I.1929 r.

E. We władzach powiatowych.

Mianowani:

asesor VII st. sł. w Starostwie pow. w Kowlu Iwański Wiktor — referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 2.I.1929 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim Dr. Mellin Ignacy starostą powiatowym w Strzyżowie w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5.I.1929 r.

prow. referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Tomaszowie Lub. Truchanowicz Antoni — referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 2.I.1929 r.

kontraktowy pracownik w VI grupie uposażenia w Urzędzie Wojewódzkim w Łucku Bogusławski Stanisław Robert — do odwołania referendarzem w VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Równem z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 5.I.1929 r.

naczelnik wydziału w V st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Siedlecki Krzysztof — starostą pow. w Białymstoku w dotychczasowym V sł. sł. dnia 16.I.1929 r.

prow. lubawski starosta powiatowy w VII st. sł. w Nowem Mieście Bederski Adam — lubawskim starostą powiatowym w dotychczasowym VII st. sł. dnia 29.I.1929 r.

prow. starosta w VII st. sł. w Rawie Maz. Rozmarynowski Władysław starostą powiatowym w dotychczasowym VII st. sł. dnia 29.I.1929 r.

starosta powiatowy w VII st. sł. w Łomży Skarżyński Witold—Starostą powiatowym w VI st. sł. dnia 29.I.1929 r.

prow. rejestrator XI st. sł. w Starostwie w Będzinie Stepanow Włodzimierz — do odwołania andjunktem kancelaryjnym w X st. sł. w Starostwie w Suwałkach dnia 31.I.1929 r.

referendarz VII st. sł. w Starostwie pow. w Baranowiczach Rusiński Antoni starostą powiatowym w Żydaczowie w dotychczasowym VII st. sł. dnia 31.I.1929 r.

Dołżycki Wincenty — do odwołania referendarzem w VII st. sł. w Starostwie pow. w Toruniu dnia 31.I.1929 r.

prow. starosta powiatowy w VII st. sł. w Sępolnie Ornass Jan — starostą powiatowym w Sępolnie w dotychczasowym VII st. sł. dnia 31.I.1929 r.

p. o. wizytatora higjeny i wychowania fizycznego w Kuratorjum Okręgu Szkolnego lwowskiego we Lwowie Dr. Sochaniewicz Władysław do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. w Starostwie w Chojnicach dnia 17.1.1929 r.

prow. referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Sokołowie Strzelec Stefan — referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 31.I. 1929 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Celewicz Tadeusz— ze Starostwa w Nowym Sączu w obręb Województwa białostockiego dnia 4.1. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Kocół Alfred — ze Starostwa w Brzezinach do starostwa pow. w Łodzi dnia 2.I.1929 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Michałowski Stanisław — ze starostwa w Sanoku do Starostwa w Przemyślu dnia 5.I.1929 r.

referendarz VI st. sł. Kuczewski Józef—ze Starostwa grodzkiego we Lwowie do poleskiego Urzędu Woj. w Brześciu n/B. dn. 5.I 1929 r.

referendarz VIII st. sł. Waiss Mikołaj — ze Starostwa w Zaleszczykach w obręb Województwa poleskiego dnia 4. 1. 29 r.

referendarz VII st. sł. Rudnicki Stefan — ze Starostwa w Czortkowie w obręb województwa warszawskiego dnia 4. 1. 29 r.

referendarz VIII st. sł. Zaufall Jan—ze Starostwa w Przemyślu — w obręb województwa warszawskiego dnia 4. 1. 29 r.

referendarz VII st. sł. Wasiewicz Jan — ze Starostwa w Mielcu w obręb Województwa łódzkiego dnia 4. 1. 29 r.

referendarz VIII st. sł. Korol Stefan — ze Starostwa w Zawierciu do Starostwa w Nadwórnej dn. 11. 1. 29 r.

referendarz VII st. sł. Frączkowski Franciszek — ze Starostwa w Gródku Jagiellońskim do ekspozytury Starostwa sokalskiego w Bełzie z poruczeniem kierownictwa tej ekspozytury — dn. 11. 1. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Górny Czesław— ze Starostwa w Limanowej w obręb Województwa kieleckiego—dn. 11. 1. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Łobos Stanisław—ze Starostwa w Dobromilu w obręb Województwa pomorskiego—dn. 11. 1. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Widuch Piotr — ze Starostwa w Gorlicach w obręb Województwa poleskiego—11. 1. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Bielawka Mieczysław — ze Starostwa w Będzinie do Starostwa w Częstochowie — (przeniesienie do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach zostało uchylone) — dn. 28. 1. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Wiąckowski Kazimierz — ze Starostwa w Mościskach w obręb Województwa warszawskiego — 31.I 1929 r.

referendarz VII sł. sł. Skąpski Stanisław— ze Starostwa w Samborze w obręb Województwa pomorskiego — 31.I 1929 r.

referendarz VII st. sł. Chitry Adam — ze Starostwa w Drohobyczu w obręb Województwa wileńskiego — 31.I 1929 r.

Zwolniony ze służby:

Starosta powiatowy w VI st. sł. w Wysokiem-Mazowieckiem Zychert Józef na podstawie art. 116 Ust. o państw. sł. cyw. z dniem 15.I 1929 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Pozostający w stanie nieczynnym Starosta powiatowy w VI st. sł. we Włocławku Olszewski Adam z dniem 3.I 1929 r.

Pozostający w stanie nieczynnym Wojewoda wołyński w IV st. sł. Mech Władysław z dniem 14.I 1929 r.

Starosta w VI st. sł. w Żydaczowie Agopsowicz Stanisław — dn. 31.I 1929 r.

F. W Komisarjacie Rządu w Warszawie.

Zwolniony ze służby:

Naczelnik wydziału w V st. sł. Świerczewski Kazimierz wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej — 16.I 1929 r.

Mianowany;

referendarz VIII st. sł, Dalewski Jan — referendarzem VII st. sł. — 31.I 1929 r.

SPROSTOWANIE.

Datę wydania niniejszego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, podaną jako z „dnia 15 marca 1929 r.“, prostuje się niniejszern na właściwą datę wydania t. j.

„dnia 16 marca 1929 r.”.

REDAKCJA DZIENNIKA URZĘDOWEGO
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.